

ลมไร้ล่า
หิมะพาหนี

ทางเดียวที่เขา
จะหนีรอด
คือตามหาเธอ
ให้พบ

ฮังซึโนะ เคโงะ
เขี่ยน
-
รณัญ พลแสน
แปล

ลมไต้ล่า หิมะพานี้

雪煙チェイス

อิงาชิโนะ เคโงะ ิียน
ธัญ พลแสน แปล

คลิกสั่งซื้อได้ที่นี้

@booktime

ลมไอล้ล่า หิมะพานี้
雪煙チエイス

อิงาชิโนะ เคโงะ เขียน
ธัญญ พลแสน แปล

SETSUEN CHASE

Copyright 2016 Keigo Higashino

Thai translation rights arranged with Jitsugyo no Nihon Sha, Ltd.

Through Japan UNI Agency, Inc. and Arika Interrights Agency

พิมพ์ครั้งที่ 1 มิถุนายน 2565

จัดพิมพ์โดย สำนักพิมพ์ไคฟูกุ บริษัท บุกุ ไทม์ จำกัด

ISBN 978-616-14-0373-7

อิงาชิโนะ, เคโงะ.

ลมไอล้ล่า หิมะพานี้.– กรุงเทพฯ : บุกุ ไทม์, 2565.

284 หน้า.

1. นวนิยายญี่ปุ่น. I. ธัญญ พลแสน, ผู้แปล. II. ชื่อเรื่อง.

895.63

ISBN 978-616-14-0373-7

ประธานกรรมการบริหาร

กรรมการผู้จัดการ

ที่ปรึกษา

บรรณาธิการบริหาร

บรรณาธิการต้นฉบับแปล

บรรณาธิการเล่ม

ผู้ช่วยบรรณาธิการ

ออกแบบปก

ศิลปกรรม

พิสูจน์อักษร

ฝ่ายการตลาด

ฝ่ายขาย

ฝ่ายประสานงานโรงพิมพ์

จัดจำหน่ายโดย

จินตนา เฉลิมชัยกิจ

อลัน เฉลิมชัยกิจ

ลัลลิตรา วรสุมาวงศ์ นิเวชะระ

วรุฒม์ ทองเชื้อ

กานต์ ทาคาฮาชิ

บุษรา เรื่องไทย

จิรวิญญา เจษฎาบริรักษ์

บริษัท คิงคอง แวงคอค จำกัด

สุธรรม โชติเสถียรวงศ์

บุญญา ขววงศ์

อัคคณัฐ ชุ่มนุ่ม

มนัญญา ศิริวงษ์

สุรินทร์ บุระณา

บริษัท บุกุ ไทม์ จำกัด

214 ซ.พระรามที่ 2 ซอย 38 แขวงบางมด

เขตจอมทอง กทม. 10150

โทรศัพท์: 0 2415 2621, 0 2415 6507

จากใจสำนักพิมพ์

ในนิยายเรื่องนี้มีคำที่น่าสนใจคำหนึ่ง คือ “จิตวิญญาณห้าส่วน”

เดิมทีตัวละครแต่ละกลุ่มต่างดำเนินชีวิตไปตามปกติของตัวเอง นักศึกษาหนุ่มปีสี่ที่ชอบกีฬาสโนว์บอร์ด นายตำรวจประจำ สน. ที่ต้องคอยรับคำสั่งจากเบื้องบน และชาวบ้านในหมู่บ้านสกีรีสอร์ทที่พยายามต่อสู้กับความชอบของกิจการ จากนั้นด้วยคดีฆาตกรรมคดีหนึ่งที่นักศึกษาหนุ่มถูกกล่าวหาว่าเป็นฆาตกร ก็ได้นำพาพวกเขาให้เข้ามาเกี่ยวข้องกัน นำไปสู่การค้นพบตัวเองและมิตรภาพกับผู้คนรอบข้าง

“ลมไล่ล่า หิมะพาหนี” เป็นหนึ่งในสามเรื่องจากซีรีส์นิยายชุด “เมืองหิมะ” ของ ฮิงาชิโนะ เคโงะ ทั้งสามเรื่องมีฉากหลังเป็นภูเขาหิมะและสกีรีสอร์ทที่เกี่ยวข้องกันคือ “ซาโตฮาระออนเซ็น” และ “ชินเงสึโคเง็น” แต่ทุกเรื่องมีเรื่องราวแยกกันเป็นเอกเทศ ไม่จำเป็นต้องอ่านต่อเนื่องกัน เพียงอาจมีตัวละครบางตัวที่จะปรากฏในทุกๆ เรื่องให้ได้ตื่นเต้นกันบ้าง

หากเป็นผู้ที่ชื่นชอบเคโงะ คงทราบดีว่าเขาคือคนที่ชอบการเล่นสกีและสโนว์บอร์ดอย่างมาก ความชอบนี้ได้ถ่ายทอดออกมาเป็นกลวิธีการบรรยายฉากที่สมจริงและท่วงท่าการเคลื่อนไหวขณะเล่นสกีหรือสโนว์บอร์ดที่เป็นธรรมชาติ จนแม้คนที่เล่นกีฬาเมืองหนาวไม่เป็น เมื่ออ่านแล้วยังรู้สึกถึงความเร็วขณะไถดลผ่านหิมะลงมาจนลมหนาวปะทะใบหน้าได้ ยิ่งถ้าคนที่เล่นเป็นละก็จะได้รับอรรถรสมากขึ้นไปอีก

บอกก่อนว่า “ลมไถ่ล่า หิมะพาหนี” ไม่ใช่นิยายแนวสืบสวนลึกลับ ระทึกขวัญ แต่เป็นความตื่นเต้นและเข้มข้นไปกับการไถ่ล่าผจญภัย พร้อม ปิดท้ายด้วยความอบอุ่นตั้งแต่แสงอาทิตย์ที่เจิดจ้ากลางหิมะอันเยือกเย็น “ถึงแต่ละคนจะเหมือนแมลงตัวจ้อย แต่แมลงหนึ่งตัวก็มีจิตวิญญาณอยู่ห้า ส่วน ถ้าจิตวิญญาณทั้งหมดร่วมมือกันต้องกลายเป็นพลังที่ยิ่งใหญ่ได้แน่” นี่คือนวนที่หวังว่าทุกคนจะค้นพบเช่นกันเมื่ออ่านนิยายเรื่องนี้

สำนักพิมพ์ไต้ฝุ่น

จากใจนักแปล

ได้แปลงานของอาจารย์อิงาซิโนะ เคโงะ ย่อมเป็นเรื่องน่ายินดีเพราะ
ชื่อนี้การันตีคุณภาพอยู่แล้ว

แต่ต้องสารภาพกับผู้อ่านและสำนักพิมพ์ไว้ตรงนี้เลยว่า ตอนนี้รู้ว่าเป็นหนังสือเกี่ยวกับหิมะนี่ร้องยี้ในใจเลยครับ โดยส่วนตัวก็เล่นสกีได้
ห่วยแตกอยู่แล้ว ยิ่งพอนึกถึงใจคนอ่านว่าเรื่องเกี่ยวกับกีฬาเมืองหนาว
อย่างสกีสโนว์บอร์ดนี้ผู้อ่านชาวไทยจะไปอินได้ไง ทุกวันนี้ยังร้อนตับแตก
อุปกรณ์ก็ไม่ใช่จัก พื้นฐานการเล่นก็ไม่มี มันจินตนาการความเย็นไม่ออก
จริงๆ เกรงว่า สนพ.จะขายไม่ออกเปล่าๆ

แต่พอแปลดูปรากฏว่าสนุกมากกกกกก (ลากเสียง) ต่อให้ไม่รู้เรื่อง
สกีโดยสิ้นเชิงก็ยังอ่านสนุกได้ พอหนังสือสนุกเลยทำให้แปลเร็วไปด้วย
เล่มนี้จึงเป็นงานแปลที่เสร็จเร็วที่สุดนับตั้งแต่เคยแปลหนังสือมา หนังสือ
ให้อารมณ์แบบหนังฟิล์มของ GDH บวกกับชั้นเชิงซ่อนปมลับของตัวละคร
ในสไตส์ของเคโงะเข้าไป ทำให้เล่มนี้สนุกครบรสในสัดส่วนที่กลมกล่อม
ทั้งความตลกแบบชิทคอม ตื่นเต้นกับการไล่ล่า ข้อคิด มิตรภาพ ความรัก
แล้วขมวดจบซีรีส์ได้อย่างน่าประทับใจ

ใช่ครับ เล่มนี้เป็นซีรีส์เมืองหิมะ อีกทั้งยังเป็นเล่มจบของซีรีส์ด้วย

แต่ไม่ต้องห่วงว่าไม่ได้อ่านเล่มก่อนหน้าแล้วจะงงหรือเปล่า เพราะ
เรื่องราวทั้งหมดจบในเล่ม ถึงไม่ได้อ่านเล่มแรกๆ ก็ยังสามารถเพลิดเพลิน
กับเนื้อเรื่องได้เต็มที่ อ่านมาถึงตรงนี้ รู้แล้วเหยียบไ้เลยนะครับ (ทำเสียง
กระซิบ) ว่ามีตัวละครหลักในเล่มก่อนหน้า (เนซึ โซเฮ กับ เซริ จิอากิ) ไผล
มาเป็นตัวละครสำคัญในเรื่องด้วย

สำหรับการแปล เป็นเรื่องปกติที่นักแปลต้องค้นคว้าข้อมูลอย่างละเอียด นอกจากข้อมูลทั่วไปแล้ว ผมขอขอบคุณเพจ Ski Corgi Thailand ที่ช่วยกรุณาตอบข้อสงสัยถึงคำศัพท์ที่ใช้ในวงการด้วย และในระหว่างการแปลนั้น มีคำศัพท์เฉพาะทางค่อนข้างมาก หากใส่เชิงอรรถเยอะไปเกรงจะทำให้เสียจังหวะในการอ่าน ตัวผมเองจึงพยายามใส่เชิงอรรถให้น้อยที่สุดแล้วใช้วิธีบรรยายความหมายของคำให้กลืนกับเนื้อเรื่องเพื่อรักษารสชาติความอร่อยตามต้นฉบับ ยกเว้นตรงไหนจำเป็นจริงๆ ถึงจะใส่เชิงอรรถไว้ หากอ่านแล้วสะดุดเชิงอรรถอย่างไรก็ต้องขอโทษมา ณ ที่นี้ด้วยครับ

ท้ายนี้ขอขอบคุณสำนักพิมพ์ไต้ฝุ่นที่ได้ร่วมงานกันอีกครั้ง และขอขอบคุณผู้อ่านที่เลือกหยิบเล่มนี้ขึ้นมา ใครอ่านจบแล้วขอเชิญมาเมาส์มอยอันซีนกันได้ที่เพจถูกกล้วยแวกนะครับ

สนัญ วาไลseau

1

หิมะตกลงมาในปริมาณที่พอเหมาะ

พอลงจากลิฟต์ วากิซากะ ทตสึมิสวมไบนดิ้งที่เท้าด้านหลังโดยไม่ย่อตัวลง แล้วก็เริ่มไถลตัวออกไปอย่างรวดเร็ว การที่ไม่ต้องรอคนอื่นเตรียมตัวให้เสร็จนั้น เป็นข้อดีใหญ่หลวงอย่างหนึ่งเวลามาลเล่นสโนว์บอร์ดคนเดียว

เขาวอร์มอัพให้ขาเข้าที่ เมื่อคิดว่าพร้อมแล้วจึงเริ่มไปยังจุดที่คุ้นเคย

ทตสึมิเริ่มจากวางเท้าแบบเรกูลาร์ สแตนซ์ ซึ่งเท้าซ้ายอยู่ด้านหน้า แต่ก็มีสลับมาเป็นแบบสวิตซ์ สแตนซ์บ้างเป็นบางครั้ง และเล่นอยู่ในบริเวณที่จัดให้ผู้เล่นฝีมือระดับกลางซึ่งเป็นบริเวณที่ปรับแต่งอัดพื้นหิมะแล้ว มันเป็นทางลาดในระดับที่พอเหมาะสำหรับการตีวงเลี้ยว แต่ที่นั่นมีนักสกีและนักเล่นสโนว์บอร์ดอยู่ไม่มากนัก คงเพราะทุกคนรู้ว่าด้านหน้าเป็นลานที่ยังไม่ได้ปรับพื้นหิมะซึ่งเหมาะสำหรับผู้เล่นระดับสูง ถ้าไม่ใช่หลังหิมะตก พื้นเกือบทั้งหมดจะละลายตามสภาพการเล่น

แน่นอนว่าทตสึมิก็นึกเรื่องพวกนี้ดี แต่ที่ยังมุ่งตรงต่อไปเพราะเขามีเป้าหมายอยู่

ชายหนุ่มไถลตัวผ่านบริเวณที่ปรับอัดหิมะจนแน่นออกมา ผิวหิมะ

ค่อยๆ ขรุขระขึ้นเรื่อยๆ จุดที่หิมะยังนุ่มพอเหมาะพอดีก็เล่นสนุกอยู่หรอก แต่ก็เล่นอยู่ได้ไม่นานมากนัก ตามชาวเมือวานไม่มีหิมะตก ดังนั้นหากไกลต่อไปคงมีแต่ต้องชนกับเนินที่ว้านั้นเป็นแน่ ที่เขาตื่นเช้า ถ่อขั้บรถมาเพียงคนเดียวถึงนี้ไม่ได้เป็นเพราะอยากจะมาไกลหิมะเล่นในที่แบบนี้เลย

ใกล้ถึงจุดที่หมายตาไว้แล้ว ทัดสึมิบังคับสโนว์บอร์ดพลางมองไปรอบๆ โชคดีไม่มีใครอยู่ ถึงต่อให้มี ถ้าไม่ใช่หน่วยลาดตระเวนจอมจู้จี้ก็คงไม่ต้องสนใจอะไร เพราะโดยปกติคนเรามากไม่ค่อยอยากให้ใครมาเห็นตัวเองตอนฝ่าฝืนกฎ

ด้านซ้ายของทางลาดลงไปมีป่าโปร่งผืนใหญ่ ด้านหน้ามีเชือกสีแดงขึงกันเป็นแนว ไม่ต้องบอกก็รู้ว่าถัดจากเชือกไปเป็นพื้นที่ห้ามเล่น แต่ทัดสึมิเพิ่มความเร็วแล่นตรงไปยังแนวเชือกนั้น

เขาพบเป้าหมายแล้ว ตามองไปข้างหน้า ย่อตัวลง ก้มหัวให้ต่ำที่สุด ทัดสึมิลอดผ่านเชือกได้อย่างปลอดภัย และใช้แรงส่งนั้นเหินขึ้นเนินได้อย่างเหมาะเจาะ แต่ยังประมาทไม่ได้ จุดที่ต้องระวังอยู่ถัดจากนี้ต่างหาก เขาโยกหลบต้นไม้ที่ขึ้นเรียงราย ลุยไปข้างหน้าอย่างตั้งใจ แต่การระมัดระวังมากเกินไปแล้วลดความเร็วลงโดยใช้เหตุก็เป็นสิ่งต้องห้าม เพราะมีบางตำแหน่งที่ทางลาดหายไปโดยไม่สามารถคาดคะเนได้ พื้นหิมะในป่าไม่ได้ถูกอัดแต่งให้ง่ายต่อการเล่น ดังนั้นหากบอร์ดจมหิมะจนขยับไม่ได้ขึ้นมาคงดูไม่เจ็ด

พอเล่นผ่านบริเวณที่ต้นไม้หนาแน่นออกมา ทิวทัศน์ตรงหน้าก็เปิดโล่งขึ้นมาทันใด หิมะขาวโพลนทอดยาวออกไปจากตรงที่ยืนอยู่ เป็นจุดลับที่น้อยคนนักจะรู้

ทัดสึมิพุ่งตัวออกไปโดยไม่ผ่อนความเร็ว พื้นหิมะฟูฟ่องรองรับบอร์ดของเขาไว้อย่างนุ่มนวล ทัดสึมียาคัยแรงโน้มถ่วงไกลลงต่อไป ให้ความรู้สึกลวิ์ไหวโลดแล่นราวกับเมฆวิเศษของขุนหงาคอง หิมะ หิมะ หิมะ สายลม

สายลม สายลม ถ้ามาอยู่กับเพื่อนคงได้รู้เรื่องคำรามเป็นแน่ เพราะแบบนี้ถึง
 เลิกเล่นสโนว์บอร์ดไม่ได้สักที การได้เล่นพาวเดอร์รันช่วงสุดยอดจริงๆ

แต่ช่วงเวลานบนดินแดนสวรรค์มักอยู่กับเราไม่นาน ในภูเขาอันกว้าง
 ใหญ่ จุดที่ต้นไม้ขึ้นบางเบาและมีเนินลาดชันในระดับที่เหมาะสมนั้นมีเพียง
 น้อยนิด ดังนั้นไม่ว่าที่ไหนเขาก็ต้องเล่นหลบระหว่างต้นไม้หนาแน่นอีก แต่
 นั่นก็ให้ความรู้สึกตื่นเต้นและสนุกสนานดี

มองเห็นเงาคนยืนอยู่ข้างหน้า ใส่ชุดทูโทนสีขาวแดงกับหมวกกันน็อก
 สีดำ ดูจากที่ไม่ได้ถือไม้ค้ำยันแสดงว่าคงเล่นสโนว์บอร์ด จากรูปร่างน่า
 จะเป็นผู้หญิง เธอยืนอยู่ตรงต้นไม้กำลังทำอะไรบางอย่าง หรือว่าเกิด
 อุบัติเหตุนะ

แต่พอลองเข้าไปใกล้ขึ้นก็พบว่าไม่ได้เกิดเรื่องอะไร เธอแค่กำลัง
 ถ่ายรูปเซลฟี่อยู่ มือถือถือล่องเหยียดออกไปสุดแขน แต่เพราะยังไม่ได้มุมที่
 ต้องการ เธอจึงเอียงคอไปมาอยู่หลายครั้ง

ทัดสึมิเข้าไปใกล้ขึ้นอีกแล้วส่งเสียงเรียก “ให้ผมช่วยถ่ายไหม”

“คะ” นักเล่นสโนว์บอร์ดสาวหันมาทางเขา

ทัดสึมิทำท่าถือกล้อง แล้วส่งเสียงดังขึ้นอีกว่า “ผมกดชัตเตอร์ให้
 ไหม”

“อ๊ะ จะดีหรือคะ” เสียงแหบห้าวเล็กน้อย แต่ก็รู้สึกได้ว่ายังสาว

“ไม่เป็นไรครับ จะให้ถ่ายแบบไหนดี”

แล้วเธอก็ถือกล้อง เอาขาออกจากบอร์ดข้างหนึ่ง ใช้ขาข้างเดียวเดิน
 กะเผลกขึ้นมามาหาทัดสึมิ

“ตรงหน้านี่จะเป็นวิวรูปหัวใจ เห็นไหมคะ” เธอหันกลับไปข้างหลัง
 แล้วชี้ไกลออกไป

“หืม รูปหัวใจหรือ”

“ตรงนั้นมีต้นไม้ใหญ่อยู่ บนยอดมีกิ่งใหญ่แยกออกมา แล้ววิว

ด้านหลังเป็นแนวโค้งของสันเขา ทั้งหมดรวมกันจะเป็นรูปหัวใจพอดี”

“เอ่อ...” ทัดสึมิมองไปทางที่เธอชี้ ดูแวบแรกไม่เข้าใจ แต่พอขยับ
แนวสายตาบนล่างซ้ายขวาไปเรื่อยๆ ถึงจับรูปร่างได้ กิ่งไม้เป็นครึ่งล่างของ
หัวใจ ส่วนสันเขาวาดเป็นครึ่งบน “อ้อ แบบนี้เอง โอ้โฮ น่าสนใจดีนะครับ
มองเป็นรูปนี้ได้ด้วย”

“นี่พยายามจะเซลฟี่ให้ฉากหลังเป็นหัวใจนะคะ แต่ทำไม่ได้สักที”

“เข้าใจละ เต๋ยผมถ่ายให้”

ทัดสึมิตอดไปนั้งที่เท้าขวา แล้วรับกล้องมาถือ พอใส่แว่นตากัน
ลมแล้วมองหน้าจอก็ไม่ถนัด เขาเลยขยับแว่นขึ้นคาดบนหมวกใหม่พรม

“ให้ยื่นตรงไหนดีคะ” หญิงสาวถาม

“ลงไปอีกนิดครับ ถ่ายทั้งตัวดีไหม”

“ไม่ค่ะ เอาแค่ครึ่งตัวก็พอค่ะ” หญิงสาวตอบพลางค่อยๆ ก้าวลงไป

“งั้นยื่นแถวนี้แหละครับ โอเค จะถ่ายแล้วนะคะครับ ชีส”

หญิงสาวยกมือขวาชูสองนิ้ว ด้วยความที่ใส่แว่นกันลมกับผ้าปิดหน้า
อยู่ เลยไม่เห็นว่าเขาทำหน้าที่หน้าแบบไหน

“เพื่อความชัวร์ ผมถ่ายอีกรูป” ว่าแล้วทัดสึมิก็ขยับท่าเตรียมตัวถ่าย
ใหม่

“อ๊ะ ถ้างั้น เต๋ยวนะคะ” คราวนี้หญิงสาวถอดแว่นกันลมคาดไว้ที่
หมวกและดึงผ้าปิดหน้าลง

ทัดสึมิตะลึง ดวงตาเธอกลมโตเฉียดขึ้นได้รูป ชวนให้นึกถึงแมวน้อย
ที่ดื้อรั้น ใบหน้าไม่ถึงกับยาวเรียว แต่คางเรียวเล็ก จมูกโด่งเป็นสัน อธิบาย
ได้ง่ายๆ ว่าเป็นรูปหน้าแบบที่ทัดสึมิชอบ

แต่จะมัวจดจ้องไม่ได้ ทัดสึมิหามุมถ่ายแล้วกดชัตเตอร์

“ขอบคุณค่ะ ช่วยได้มากเลย”

หญิงสาวไถลลอร์ดด้วยท่าวันฟูตเข้ามาหาทัตสึมิ ชายหนุ่มคืนกลิ้งให้ หลังจากเธอเซ็ครูปที่หน้าจอสเริงก็ทำนิ้วโอเคบอก “พอดีเป๊ะเลยคะ”

“มาที่นี้บ่อยไหมครับ” ทัตสึมิถาม

“ไม่ถึงกับบ่อยคะ แต่พอถึงฤดูที่เปิดให้เล่นก็มาหลายครั้งอยู่ เป็นอีกที่ที่ชอบคะ”

“ว่าแล้วเชียว ไม่งั้นคงไม่มาถึงตรงนี้ สถานที่ลับแบบนี้”

เธอเก็บกลิ้งใส่กระเป๋าแล้วยกไหล่ “รู้นะคะว่าเล่นนอกคอร์สมันผิดกฎ แต่บางทีก็อดใจไม่ไหวคะ แะจั่งเลยนะคะ”

“พูดไปผมก็ผิดกฎเหมือนกัน”

“แต่เพราะแบบนี้ถึงได้รูปสวยๆ มา ขอขอบคุณคะ” ว่าแล้วเธอก็สวมผ้าปิดหน้ากับแว่นกันลม ข้างหมวกมีสติ๊กเกอร์รูปดาวสีชมพูติดอยู่หลายดวง

“มาคนเดียวหรือครับ” ทัตสึมิไม่อยากจะพลาดโอกาสจึงถามต่อ

สโนว์บอร์ดสาวติดโบนดิงที่ขาหลังแล้วพยักหน้า “คะ”

“จั้นหรือครับ ผมก็มาคนเดียว”

“มาคนเดียวแบบนี้สบายใจดีนะคะ”

เป็นคำพูดที่ราวกับจะรู้ทันความคิดของทัตสึมิ เพราะเขากำลังจะเอ่ยปากออกไปว่า ไปด้วยกันไหม ทำให้เขาตอบได้เพียงคำว่า นั่นสิครับ

“ปกติไปเล่นแถวไหนครับ” ทัตสึมิจำใจเปลี่ยนเรื่องคุย

“ที่ประจำคือซาโตซาวะคะ นี่มีแผนว่าวันนี้จะเล่นที่นี้แล้วค่อยกลับ”

“อ้อ ลานสกีซาโตซาวะออนเซ็น” ทัตสึมิพยักหน้าอย่างแรง ที่นั่นเป็นลานสกีชื่อดังของญี่ปุ่น “ผมไม่เคยไป แต่ได้ยินว่าใหญ่โตและหิมะคุณภาพดีมาก”

“สุดท้ายเลยละคะ ลองไปสักครั้งนะคะ”

“จั้นค่อยหาโอกาสไปครับ ซีซั่นนี้ยังเล่นอยู่ใช่ไหม”

“แน่นอนค่ะ ตั้งใจไว้อย่างนั้น เรื่องสนุกช่วงหน้าหนาวก็มีแต่เรื่องนี้แหละค่ะ”

“อา เหมือนผมเลย”

“สนุกให้เต็มที่ระวังอย่าให้เจ็บตัวนะค่ะ จันทน์ค่อยเจอกันใหม่” พุดจบเธอก็โบกมือลาแล้วเริ่มออกตัว

ทตส์มีรีบติดไบรนดิง แล้วออกตัวบ้าง เมื่อตามรอยเธอไปจึงรู้สึกว่ามีอีกฝ่ายฝีมือไม่ธรรมดา เธอไถลกรีดหิมะเป็นละอองโยกหลบต้นไม้ที่ขึ้นหนาแน่น ท่วงท่ามีพลังและงดงาม เห็นเป็นผู้หญิงที่ไม่อาจดูถูกได้เลย ไม่ทันไรเธอก็ทิ้งห่างจนคลาดสายตา

ไม่ช้าเขามองเห็นคอร์สปกติอยู่ตรงหน้า ทตส์มีทำท่าแบบเดียวกับตอนเล่นนอกนอกคอร์ส คือก้มหัวต่ำลอดเชือกออกไป

ทตส์มีมองด้านล่างโดยรอบทันที แต่ไม่เห็นเงาของผู้หญิงคนเมื่อครู่นี้แล้ว หรือเธอยังไม่กลับเข้ามาในคอร์ส อาจจะไถลลงไปทางอื่นอีก

เสียตายจัง อายากคุยต่ออีกนิด ถึงรู้ว่าจะได้พบปฏิเสธแต่ก็น่าจะเอ่ยปากชวนเล่นด้วยกัน เขาออกตัวพลางนึกเสียใจต่างๆ นานา ใบหน้าของหญิงสาวที่ได้เห็นเพียงชั่วครู่ยังติดตรึงอยู่ในใจ

ตอนกลับมาถึงรถที่จอดอยู่ตรงลานจอด เวลาก็เลยบ่ายสามโมงมาเล็กน้อยแล้ว เขาเปลี่ยนชุด โยนสโนว์บอร์ดกับรองเท้าใส่ท้ายรถ ซ็อกกาแฟกระป๋องที่เครื่องขายอัตโนมัติ กลับมานั่งเบาะคนขับแล้วเปิดดื่ม จากนั้นต้องขับรถกลับโตเกียวคนเดียวอีกหลายชั่วโมง ทตส์มีตบแก้มตัวเองเสียดังเพื่อกระตุ้นให้ตื่นตัว

2

อีกราวสามสิบนาทีก่อนถึงสถานีรถไฟโตเกียว จู่ๆ มือถือที่ใส่ไว้ในกระเป๋าเสื้อก็มีสายเรียกเข้า ไม่ใช่โทรศัพท์ส่วนตัว แต่เป็นโทรศัพท์ที่ทำงานให้ยืมใช้ ไม่ดี ควรเรียกว่ายัดเยียดให้ใช้มากกว่า โคะสุจิ อัดสึฮิโกะ รู้สึกสังหรณ์ใจไม่ดี เขาลุกจากที่นั่งแล้วหยิบโทรศัพท์ขึ้นมา

พอออกมาถึงห้องเชื่อมระหว่างตู้โดยสารเขาก็รับสายด้วยน้ำเสียงแข็งกระด้าง “โคะสุจิพูดครับ”

“ไปทำงานต่างที่เป็นไงบ้าง” นัมบาระที่เป็นหัวหน้าถามด้วยน้ำเสียงเหมือนตามจิก

“เหนื่อยครับ” โคะสุจิตอบ “ก็เล่นมาเซนต์ได้ด้วยชินคันเซ็นขบวนแรกสุด วิ่งวันทั้งวัน นอกจากกินข้าวเที่ยงแล้วผมยังไม่ได้พักเลย”

“แต่ตอนนั่งชินคันเซ็นกลับมาคงได้นอนใช่ไหมล่ะ”

“ช่วงนี้เหมือนเป็นโรคนอนไม่หลับ ตอนกำลังจะเคลิ้มมือถือก็ดังพอดีครับ”

หึ นัมบาระหัวเราะ

“จบงานหนึ่งวัน คงจะกลับบ้านตีมเปียร์ แล้วโทรศัพท์ที่ทำงานก็ดังพอดี แบบนี้เป็นใครก็ไม่ชอบล่ะนะ”

ไม่มีเหตุผลหรือหน้าที่อะไรที่จะต้องตอบอย่างเกรงใจว่า ไม่หรอกครับ โคะสุจิจึงถามกลับไป “มีเรื่องอะไรหรือครับ”

นัมบาระเว้นจังหวะเล็กน้อยทำเหมือนหนักใจก่อนตอบ “มีคดีนะ” ก็แขงอยู่แล้วไม่ใช่หรือ โคะสุจิคิด ถ้าหากกลับจากทำงานต่างที่แล้วยังโทร. มาคุยเรื่องสัพเพเหระก็จะดูไร้มารยาทไปหน่อย

โคะสุจิถามว่าเป็นคดีแบบไหน นัมบาระตอบไปว่า “คดีฆาตกรรม”

โคะสุจิชะงักไปครู่หนึ่ง ภาวนาให้ตัวเองฟังผิด

“เอ่อ” เขากะแอม “เมื่อไหร่จะครับ”

“รู้อยู่ว่านายคงไม่เชื่อ เพราะฉันเองก็เป็น แต่เสียใจด้วยนี่เรื่องจริง ไม่ได้โกหก ฆาตกรรมจริงแท้แน่นอน สถานที่เกิดเหตุเป็นบ้านหลังหนึ่งในเขต N เมืองมิทากะ มาซิงทรัพย์นะ ทรัพย์สินมีค่าถูกขโมยไป คนที่ถูกฆ่าคือคนแก่วัยแปดสิบที่อาศัยอยู่ในบ้าน”

พอได้ยิน ความมืดก็แผ่เข้าไปคลุมจิตใจ ดูท่าจะไม่ใช่อะไรง่าย ๆ อย่างพวกกูยตีกันแล้วพลังมือฆ่าอีกฝ่าย

“เอ่อ หัวหน้าครับ” โคะสุกิถามด้วยความหวังเลือนราง “แล้วคนร้ายล่ะครับ”

“ยังจับไม่ได้ และยังไม่มีการมอบตัว”

ว่าแล้วเซียว คอตกด้วยความผิดหวังทั้งๆ ที่หูยังแนบกับโทรศัพท์ก็ตามนี้ นัมบาระพูดต่อ “การสืบสวนเบื้องต้นเริ่มไปแล้ว โทษที่นายคงยังเห็น้อยู่ แต่ถ้ากลับมาโตเกียวให้ตรงไปที่เกิดเหตุเลยนะ ไปให้เร็วที่สุด ส่วนที่อยู่ก็—”

“เดี๋ยวครับ วันนี้ผมวางแผนจะตรงกลับบ้านเลย เตรียมโน่นนี้ไว้แล้วด้วย ขอผมกลับบ้านก่อนได้ไหม”

“ไม่มีเวลาขนาดนั้น ยังไงนายก็อยู่คนเดียวอยู่แล้ว ไม่เห็นเป็นไรเลยนี่”

“ผมลืมหออาหารให้แมวนะครับ”

“แค่นี้ไม่อดตายง่ายๆ หรอก ไม่ต้องห่วง จะให้กลับภายในคืนนี้ล่ะ เดี๋ยวฉันจะบอกที่อยู่ เตรียมจดนะ”

โคะสุกิกัดฟันกรอดอย่างแค้นใจ หยิบสมุดออกจากกระเป๋าเสื้อสูท แล้วเขียนที่อยู่ตามที่นัมบาระบอก

“นายน่าจะรู้อยู่แล้ว เกิดคดีแบบนี้ ให้เข้าใจไว้เลยว่างานคงไม่ใช่แค่ สน. เรา”

พอได้ยินหัวหน้าบอก ใจโคะสุก็หดหู่กว่าเดิม “หน่วยสืบสวนกลาง จะมาร่วมด้วยสินะครับ”

แหงอยู่แล้ว นัมบาระฟัง

“พຽ່ງนี้คงมาตั้งทีมร่วมกับ สน. เรา อาจจะเริ่มประชุมสืบสวนกันตั้งแต่ เข้าตัว ก็เลยต้องมาเตรียมการเอาไว้ก่อน ตั้งแต่พຽ່ງนี้ให้ทำใจไว้เลยว่า คง ไม่ได้กลับบ้านพักใหญ่”

แค่นี้ละ นัมบาระตัดสายไปโดยไม่รอให้โคะสุพิศุจบ

โคะสุก็แทบอยากเขวี้ยงโทรศัพท์ในมือทิ้ง ก่อนจะสะกดอารมณ์กลับ เข้าตัวโดยสาร มองไปที่นาฬิกา ตอนนี้เลยเวลาห้าโมงเย็นไปเล็กน้อย

จากสถานีโตเกียว โคะสุนั่งรถไฟสายจูโอ ลงสถานีใกล้เคียงแล้วนั่ง แท็กซี่ต่อ เขต N มีบ้านเดี่ยวเรียงราย เป็นย่านอยู่อาศัยอันเงียบสงบ พอ ลงจากแท็กซี่ โคะสุก็เห็นบ้านที่เกิดเหตุทันที เพราะรถตำรวจจอดอยู่ด้าน หน้าเต็มไปหมด คนยืนมุงดูกัน และมีป้ายเขียนว่า ‘พຽ່ງมารุ’ ติดอยู่หน้า บ้าน

“คุณโคะสุ” ได้ยินเสียงเรียก พอหันไปดูเห็นรุ่นน้องชื่อชิราอิเดิน เข้ามาใกล้ หมอนี่เคยเล่นรักบี้สมัยนักเรียน ร่างกายจึงดูใหญ่กำยำแต่ ใบหน้ากลับอ่อนเยาว์ ได้ยินว่าถูกเด็กๆ ที่โรงเรียนอนุบาลที่ถูกสาวคนเดียว ของเขาเรียนอยู่เรียกว่า อังปังแมน

“ที่เซนไดเป็นไงบ้างครับ ได้กินกิวดังไหม” คนสายกินอย่างชิราอิ ต่อให้ตัวเองไม่ได้ไปทำงานนอกสถานที่ด้วย ก็ยังสืบค้นหาของกินชื่อดัง ของปลายทาง

“ใครจะไปมีเวลาวางขนาดนั้น เดินจนขาลากไปหมด” โคะสุบ่น ใส่ อันที่จริงเขาได้กินกิวดังเป็นมือเพียงแล้ว แต่เขาไม่จำเป็นต้องรายงาน

ตามจริง

“รู้รึ่ กลับชินคันเซ็นช้าหน่อยก็ดี”

“เสียใจด้วยครับ”

“แล้ว นี่เรื่องเป็นไง” โคะสุจิจี้ไปที่บ้าน

“ยังเก็บหลักฐานไม่เสร็จ เลยยังเข้าไปไม่ได้ครับ แต่ได้รูปที่เกิดเหตุที่ส่งมาให้แล้ว” ชิราอิฮิบบีบแสบเลือด

“คนอื่นล่ะ”

“พวกฝ่ายสืบสวนแยกย้ายกันสอบปากคำพยานละแวกนั้นอยู่ครับ”

ดูเหมือนจะเป็นอย่างที่นับมาระว่าไว้ การสืบสวนเบื้องต้นได้เริ่มไปแล้ว

“หัวหน้าอยู่ไหน”

“ที่ สน. น่าจะคุยกับครอบครัวผู้เสียหายอยู่ครับ”

โคะสุจิดถอนหายใจ เหนื่อยก็เหนื่อย แต่ดูท่าจะไม่ใช่วิชาลางบ่นแล้ว ทั้งสองคนขออนุญาตเจ้าหน้าที่ตรงนั้น แล้วเข้าไปนั่งเบาะหลังรถตำรวจที่จอดอยู่

“รายงานจากศูนย์แจ้งเหตุคือบ้ายสี่โมงสิบสองนาที่ครับ เป็นเสียงผู้หญิง แจ้งว่าคนในบ้านถูกฆ่า ดูเหมือนน้ำเสียงค่อนข้างลนลาน จับใจความไม่ค่อยได้ ตำรวจสองคนจากป้อมตำรวจที่อยู่ใกล้เคียงเลยรีบไปที่เกิดเหตุ พอไปถึงผู้หญิงสงบสติอารมณ์ได้บ้างแล้ว เลยเล่าเรื่องได้ชัดเจนขึ้นครับ”

จากที่ชิราอิฮิบบาย ผู้หญิงที่แจ้งความคือฟุคุมารุ คาโยโกะ สะใภ้ของบ้านหลังนั้น ในวันธรรมดาคาโยโกะทำงานอยู่ซูเปอร์มาร์เก็ตใกล้ๆ ตั้งแต่สิบโมงเช้าถึงบ่ายสามโมง จากนั้นจะแวะพูดคุยกับเพื่อนแล้วค่อยกลับบ้านเป็นประจำทุกวัน วันนี้ก็เหมือนเดิมกับทุกวันและกลับถึงบ้านก่อน

สี่โมงเย็น ญูแฉทางเข้าไม่ได้ล็อก แต่เธอไม่ได้สงสัยอะไรเป็นพิเศษ เพราะ พ่อสามีอยู่บ้าน ส่วนสามีไปทำงานยังไม่กลับ ที่พ่อสามีจะลืมล็อกประตูก็ไม่ใช่ว่าเรื่องแปลกอะไร

เพราะคาโยโกะเดินตรงเข้าไปในครัวจึงไม่รู้ลึกถึงความผิดปกติในทันที มาารู้ลึกผิดปกติตอนถึงห้องรับแขก เห็นชั้นวางในห้องถูหรือกระจัดกระจาย ล้นชักถูดึงคว่ำอยู่กับพื้น

คาโยโกะรีบออกจากห้องรับแขก เคาะห้องข้างๆ เรียกพ่อสามี เพราะตรงนั้นเป็นห้องของเขา แต่ก็ไม่มีเสียงตอบ หล่อนเป็นกังวลเลยถือวิสาสะเปิดประตูทั้งที่ปกติแทบไม่เคยเปิดถ้าไม่ได้รับอนุญาต สิ่งที่เห็นเป็นอย่างแรกคือโทรทัศน์ที่เปิดทิ้งไว้ และจากนั้นก็เห็น...

“สภาพเป็นแบบนี้ครับ” ชิราอิหันหน้าจอบีบเสียดให้โคะสุจิดู

ในภาพเป็นห้องญี่ปุ่นปูเสื่อทาทามิ ที่พื้นมีชายชราสวมชุดสเวตเตอร์ ล้มคว่ำอยู่ กระดานหมากล้อมวางอยู่ข้างๆ

ชิราอิเลื่อนรูปภาพ บนหน้าจอเปลี่ยนเป็นภาพอื่น เป็นภาพถ่ายโคลสอัพบริเวณลำคอของชายชรา เห็นรอยเป็นเส้นสีแดงคล้ำที่คาดว่าเป็นรอยถูกฆ่ารัดคอ

“อาวูธละ”

“ยังไม่พบครับ”

จากที่ชิราอิเล่า ผู้ตายชื่อฟูคุมารุ จินคิจิ อายุแปดสิบปี เป็นอดีตกรรมการบริษัท ปัจจุบันไม่มีรายได้อื่นนอกจากเงินเกษียณ ผู้อาศัยในบ้านหลังเดียวกันมีเพียงฮิเดโอะลูกชายคนโตและคาโยโกะที่เป็นภรรยาเท่านั้น ส่วนหลานสองคนแยกย้ายออกไปทำงานหมดแล้ว

“จากที่หัวหน้าเล่า ได้ยินว่ามีชิงทรัพย์ด้วย”

“เงินสดที่ใส่ไว้ในลิ้นชักชั้นวางของตรงห้องรับแขกหายไปราวสองแสนเยนครับ ได้ยินว่าเป็นปกติของครอบครัวนี้ที่จะเก็บเงินไว้ตรงนั้นสำหรับ

ใช้จ่ายในชีวิตประจำวัน คาโยโกะยืนยันว่าก่อนออกจากบ้านเงินยังอยู่”

“มีอะไรถูกขโมยอีกบ้าง”

“เป็นไปได้ว่าของในห้องผู้ตายน่าจะถูกลักขโมยไปบ้าง แต่ส่วนใหญ่มีแต่เจ้าตัวที่รู้ เลยยืนยันอะไรไม่ได้ครับ ห้องของสามีภรรยา กับลูกๆ อยู่ชั้นสอง แต่ดูเหมือนไม่มีร่องรอยคนร้ายขึ้นไปบนนั้น คงเพราะได้เงินมาพอสมควรแล้ว เลยอาจจะอยากรีบหนีออกไปให้เร็วที่สุดครับ”

“คนร้ายเข้ามาทางไหน”

“เท่าที่ฝ่ายพิสูจน์หลักฐานตรวจสอบ ประตู่ห้องครัวด้านหลังกับหน้าต่างล็อกกุญแจจากด้านใน และไม่มีร่องรอยถูกทำลาย เลยคาดว่าคนร้ายน่าจะเข้าออกทางประตูหน้าครับ”

โคะสุจิชำเลื่องมองไปยังบ้าน “แล้วกล้องวงจรปิดล่ะ”

ชิราอิหน้านิ่ว สายศีรษะ “ไม่ได้ติดครับ”

“จันรี” โคะสุจิถอนหายใจ เวลาเกิดคดีแบบนี้ เขาอยากปั่นทุกครั้งว่าทำไมประเทศเราไม่ออกกฎหมายให้ติดตั้งกล้องวงจรปิด

ชิราอิล้วงมือเข้าไปในกระเป๋าเสื้อด้านใน หยิบโทรศัพท์มือถือออกมา สงสัยมีสายเข้า

“ครับ ชิราอิพูดครับ ...ตอนนี้ อยู่กับคุณโคะสุจิครับ ...เข้าใจแล้วครับ จะรีบกลับไปเดี๋ยวนี้” ชิราอิวางสาย หันมามองโคะสุจิ “หัวหน้าโทรมา บอกให้กลับไปที สน. ด่วน”

“มีเรื่องอะไรอีก”

เอ... ชิราอิเอียงคอสงสัย “ถ้าไม่มีเรื่องยุ่งยากก็ดีสิครับ”

ทั้งสองคนลงจากรถตำรวจ แล้วเริ่มออกเดิน พอถึงถนนเส้นหลักก็เรียกแท็กซี่

ตอนที่ถึง สน. บรรยายาคอบอวลไปด้วยความวุ่นวาย ตรงทางเดินซึ่งไม่ได้กว้างขวางนัก มีเจ้าหน้าที่หนุ่มสาวใน สน. ถือเครื่องมือสื่อสารและอุปกรณ์สำนักงานเดินกันขวักไขว่ คงจะชนไปไว้ที่ห้องโถงสำหรับหน่วยสืบสวนกลาง สี่หน้าแต่ละคนดูหม่นหมอง สำหรับเจ้าหน้าที่ตำรวจในพื้นที่ไม่มีอะไรน่าหดหู่ไปกว่าการตั้งสำนักงานหน่วยสืบสวนกลางเพราะคดีฆาตกรรมอีกแล้ว ไม่ใช่แค่ต้องแบ่งกำลังคน แต่ยังมีค่าใช้จ่ายเพิ่มเติมด้วยแน่นอนว่าผู้บังคับบัญชาคงยังไม่สบายใจ

พอทั้งสองคนไปถึงแผนกสืบสวน นัมบาระกำลังยืนคุยกับลูกน้องคนอื่นอยู่ เขาหันใบหน้ายาวๆ ของตนมาหาโคะสุกิอย่างไร้อารมณ์ ส่งเสียงอย่างไร้ความรู้สึกใดๆ “โทษะที่ เหนื่อยหน่อยนะ”

“สถานการณ์เป็นไงบ้างครับ” โคะสุกิถาม

“คือี่” นัมบาระมองไปรอบๆ “ทุกคนกำลังยุ่งเลย นายก็มาช่วยหน่อย”

“ก็มาแล้วครับ”

พอเห็นโคะสุกิกำลังจะถอดเสื้อโค้ต นัมบาระรีบเบรก “ใส่ไว้แบบนี้แหละ เดี่ยวมีคนให้ไปสอบปากคำ”

“ใครครับ”

“คนพาเดินเล่น”

“คนพาเดินเล่น” โคะสุกิขมวดคิ้ว “อะไรกันครับ งานนี้”

“จากปากคำของญาติ บ้านฟุคุมารุเลี้ยงสุนัขพันธุ์ชิบะ หน้าทีของผู้ตายคือพามันไปเดินเล่น แต่หลังจากเจ้าตัวปวดแหวเมื่อครึ่งปีก่อนก็เดินติดต่อกันนานๆ ไม่ได้ แต่จะให้สุนัขไม่ออกไปเดินที่ไหนเลยก็น่าสงสัยเลยจ้างคนมาช่วย”

“บ้านนั้นมีสุนัขด้วยหรือ” โคะสุกิถามชิราอิ

“เดือนก่อนเพิ่งป่วยตาย” นัมบาระตอบให้ “อายุสิบห้าปีแล้ว สำหรับ

สุนัขก็แก่เต็มที เดิมมีโรคประจำตัวอยู่ พอบาดเจ็บที่ขาจนเดินไม่ค่อยได้ อาการเลยยิ่งทรุดหนักสุดท้ายก็ไม่รอด ปัญหาคือที่บาดเจ็บเพราะถูกจักรยานชนระหว่างเดินเล่น คนที่พาเดินเล่นคือคนที่จ้างมา ผู้ตายโกรธจัด เพราะคนนั้นไม่ดูซ้ายดูขวาให้ดี เลยไล่คนนั้นออก”

เป็นเรื่องเมื่อประมาณสามเดือนก่อน นัมบาระย้า

“จะบอกว่าคนนั้นเกี่ยวข้องกับคดีนี้”

“เป็นข้อมูลจากพวกที่ออกไปเก็บข้อมูล ตอนเที่ยงเมื่อวานแม่บ้าน ละแวกใกล้เคียงเห็นผู้ชายคนหนึ่งยืนส่งบ้านฟุคุมารุอยู่ ไม่ใช่คนแปลกหน้าด้วย เป็นคนที่เจอบ่อยตามถนน”

“หรือว่า จะเป็นคนพาสุนัขเดินเล่นที่พูดถึงเมื่อสักครับ”

“ปึงปอง” นัมบาระทำเสียงทุ่มไม่เข้ากับบุคลิก ชูนิ้วชี้ขึ้น แล้วหยิบรูปถ่ายหนึ่งใบขึ้นมาจากโต๊ะ “จากที่ฟังข้อมูลจากครอบครัวผู้ตาย แล้วเราค้นหาเพิ่มเติมมาได้คือคนนี้”

รูปถ่ายดูเหมือนจะดึงมาจากรฐานข้อมูลใบซับซี ในรูปเป็นชายหนุ่มอายุราวยี่สิบต้นๆ คางเรียวแหลม หางตาตกลึกน้อย อารมณ์ไม่ดีหรืออย่างไร เขามองกล้องด้วยสีหน้าอกบุญไม่รับ

“ได้ยินอะไรมาบ้างเกี่ยวกับช่องทางเข้าออกของคนร้าย” นัมบาระถาม

“จากที่ชิราอิเล่า มองว่าเข้ามาทางหน้าบ้านทำงานองนั้นครับ”

นัมบาระขยับนิ้วชี้ไปมาแล้วเดาะลิ้นอยู่หลายที

“ตอนแรกฝ่ายพิสูจน์หลักฐานก็มองแบบนี้ แต่สถานการณ์เปลี่ยนไปแล้ว เราเพิ่งได้ข้อมูลสำคัญจากครอบครัวผู้ตาย เป็นไปได้ว่าคนร้ายอาจจะเข้ามาทางประตูครัว”

“ประตูครัว ตอนคุณนายออกจากบ้านลืมล็อกกลอนหรือครับ”

“เปล่า ได้ยินว่าล็อกกลอนไม่ผิดแน่ แต่มีกุญแจสำรอง”

“กุญแจสำรอง”

“มีภาชนะจิ๋วอยู่กันตู้ไปรษณีย์ ในนั้นมีกุญแจสำรองห้องครัวอยู่ ได้ยินว่ามีไว้เพื่อตีมกุญแจไว้ในบ้าน เมื่อไหร่ให้กองพิสูจน์หลักฐานตรวจสอบ แล้ว มีกุญแจอยู่จริง”

“คนที่รู้เรื่องกุญแจล่ะครับ”

“ครอบครัวผู้ตายบอกว่าน่าจะมีแค่คนในครอบครัว แต่กินะ...”
 นัมบาระเว้นจังหวะพูดเหมือนซ่อนความนัย

“เป็นไปได้ว่ามีคนอื่นรู้เรื่องนี้ด้วยใช่ไหม”

นัมบาระพยักหน้า

สุนัขพันธุ์ชิบะเลี้ยงไว้นอกบ้าน บ้านสุนัขสร้างไว้ตรงสวน แต่เวลาอากาศแปรปรวนก็ให้เอาเข้าบ้านตรงประตูครัว ผู้ตายขาค่อยดี เป็นไปได้ว่าเขาอาจจะบอกคนพาสุนัขเดินเล่นว่ามีกุญแจอยู่ตรงนั้น”

“ครอบครัวผู้ตายพูดอะไรเกี่ยวกับคนนั้นบ้างครับ”

“ไม่รู้อะไรเลยนอกจากเป็นนักศึกษาปีสี่ของมหาวิทยาลัยโคเม ได้ยินว่าคนรู้จักของผู้ตายแนะนำมา แต่ตอนพาสุนัขเดินเล่นสองสามีภรรยา พுகุมารุไม่อยู่บ้าน เลยไม่ค่อยได้คุยกัน”

“อืม”

“ฟังแค่นี้ก็เหลือเฟือแล้ว นายรีบไปคุยกับเด็กหนุ่มคนนั้นเลย” พูดเสร็จนัมบาระก็ยื่นกระดาษให้หนึ่งแผ่น ในนั้นมีชื่อและที่อยู่เขียนเอาไว้ คงไปดึงมาจากรานข้อมูลใบขับขี่

“มีเบอร์โทรศัพท์ไหมครับ”

“ดูเหมือนสองสามีภรรยาจะ 모르 แต่ผู้ตายน่าจะมียุ อีกไม่นานคงรู้ละ ได้ความเมื่อไหร่จะแจ้งไป เอาละ รีบไปได้แล้ว” นัมบาระโบกมือได้

ตอนนั้นเอง “นี่ นัมบาระ” ได้ยินเสียงแหบแห้งจากตรงประตู ต่อให้ไม่เห็นก็รู้ว่าใครเข้ามา

พอโคะสูงขึ้นไปก็เห็นโอวาดะ หัวหน้าแผนกสืบสวนเดินอาดๆ เข้า

มา คิวหนาใบหน้าเหลี่ยมดูติดตา คนถึงเรียกสมญานามกันลับหลังว่า
รองเท้าเกียะ

“กล้องวงจรวัดละแวกนี้เป็นไงบ้างละ ฉันบอกแล้วไม่ใช่หรือว่าให้
รวบรวมมาให้หมด”

“ครับ ดำเนินการอยู่ครับ” นัมบาระยืนตัวตรงตอบหัวหน้าตัวเอง

“แล้วไง เห็นอะไรจากกล้องบ้าง”

“เอ่อ เรื่องนั้น เดี๋ยวเราจะเริ่มวิเคราะห์กัน...”

“เร่งมือเข้าเซ่ ยึดยาอะไรกันอยู่ มัวแต่ไอ้ไอ้อืดอาด เกิดพวกหน่วย
หนึ่งแย่งผลงานไปจะเป็นไง ทำยังไงก็ได้ให้เราจับคนร้ายได้ก่อนที่พวกนั้น
จะมา เข้าใจใช่ไหม”

“ครับ เข้าใจครับ” นัมบาระขานรับเสียงสูง

“คืนนี้จะเป็นตัวตัดสิน คืนนี้ละ ต่อให้ต้องใช้คนทั้ง สน. ก็ต้องหา
เบาะแสให้ได้ ติดขัดหยุมหยุมตรงไหนเดี๋ยวฉันเคลียร์ให้”

“ครับ เราจะทำสุดความสามารถครับ”

ชิราอิใช้ศอกกระทุ้งสี่ข้างโคะสุจิ แล้วเอ่ยเสียงเบา “ไปกันเถอะครับ”

“ท่าทางว่าน่าจะดีกว่าอยู่ที่นี่นะ”

โคะสุจิกับชิราอิดีนออกจากห้อง ได้ยินเสียงโอวาคะโวยวายใส่
นัมบาระตามหลัง

“อะไรของเขาเนีย หัวหน้ารองเท้าเกียะจู่ๆ ก็เกรี้ยวกราดหนักกว่า
เดิมอีก” โคะสุจินเดินไปพูดไป

“ได้ยินว่าผู้กำกับไหว่วานให้ช่วยขับพอร์ตหน่วยสืบสวนที่หนึ่งครับ”

“ว่าแล้วเชียว อืม พอเป็นคดีฆ่าชิงทรัพย์ที่ยังหาตัวคนร้ายไม่ได้ ก็
ต้องแบบนี้ละนะ”

“ได้ยินว่าพอหัวหน้าโอวาคะรู้เรื่องผู้รับผิดชอบจากแผนกสืบสวนที่
หนึ่ง แกก็อารมณ์บูดเลยครับ เมื่อก็ได้ยินผ่านๆ เห็นว่าจะป็นหน่วยที่เจ็ด

ที่เข้าเวรรออยู่”

โคะสุเกะหยุดเดิน “หน่วยเจ็ด จริงรึ?”

การเข้าเวรที่ว่าการคือการเตรียมพร้อมรอบปฏิบัติการได้ทุกเมื่อที่กองบัญชาการตำรวจนครบาล เมื่อตั้งหน่วยสืบสวนพร้อมแล้วก็จะทำหน้าที่สืบสวนเป็นหลัก

“มีอะไรรู้เปล่าครับ” ชिरากิถาม

“หัวหน้าฮานาบิชิของหน่วยที่เจ็ด เป็นเพื่อนนักเรียนตำรวจรุ่นเดียวกับหัวหน้าโอวาดะนะ” โคะสุเกะกระซิบ “แถมได้ยินว่าเป็นคู่กัดกัน มีอะไรก็แข่งกันตลอด แต่ทั้งสองคนก็ก้าวหน้าในระดับเดียวกันล่ะนะ คนหนึ่งอยู่นครบาล อีกคนอยู่ สน. ไม่มีใครด้อยกว่าใคร”

“หืม แบบนี้เอง”

“ถ้าหน่วยสืบสวนกลางตั้งที่นี่ ผู้นำต้องเป็นทางนครบาลละ สน. จะเหลือแต่งานเบี๊ยนลูกไล่คอยช่วยเหลือ สำหรับหัวหน้าโอวาดะแค่นี้ก็เหมือนโดนหยามแล้ว ยิ่งถ้าอีกฝ่ายเป็นคู่แข่งอย่างหัวหน้าฮานาบิชิ เขาคงแค้นจนแทบคลั่งเลยล่ะ”

“เพราะแบบนี้เลยตั้งเป้าจะจับคนร้ายให้ได้ก่อนแผนกสืบสวนที่หนึ่งจะมา”

“เพราะถ้าแผนกสืบสวนที่หนึ่งมา ทั้งบันทึกการสืบสวนเบื้องต้น ข้อมูลสารพัดทั้งหมดต้องยกให้เขาไปนะ”

เจ้าหน้าที่ใน สน. อุ่มลึงกระดาศไบใหญ่เดินผ่านทั้งสองคนไป แลดูอิดโรย เขาคงถูกใช้ให้เตรียมการสำหรับจัดตั้งหน่วยสืบสวนกลางเหมือนกัน

“ถ้าหมอนี่เป็นคนร้ายก็ดีสิ เรื่องจะได้จบเร็ว” โคะสุเกะมองกระดาศที่รับมาจากนัมบาระ ที่อยู่คือเมืองมิทากะ ชื่อของชายคนนั้นคือ วากิซากะ ทัดสึมิ

3

อาคารที่ระบุไว้ในที่อยู่คือ อะพาร์ตเมนต์ซ่อมซ่อมสองชั้น ห้องเล็ก ขนาดที่มองจากภายนอกก็พอเดาได้ ใกล้กันมีมหาวิทยาลัยอยู่หลายแห่ง ที่นี้คงสร้างไว้สำหรับให้นักศึกษาอาศัย

ชั้นหนึ่งห้องด้านในสุดเป็นห้องของวากิซากะ ช่างประตุมิจักรยาน ที่โครงขึ้นสนิมจอดอยู่ หน้าต่างเล็กๆ ตรงนั้นมีดสนิท

ไม่มีอะไรที่ดูใช้ติดต่อกันในห้องได้อย่างพวกอินเทอร์เน็ตโฟน โคะสุจิจึงเคาะประตู แต่ไม่มีเสียงตอบ ลองเรียกชื่อวากิซากะอยู่สองครั้ง แต่ไม่มีวี่แววว่ามีคนอยู่

ไม่อยู่สินะ โคะสุจิพิมพ์

“อาจจะออกไปกินข้าวเย็นอะไรแบบนี้ก็ได้ล่ะครับ เราลองรออีกหน่อยไหม”

โคะสุจิตอบรับข้อเสนองของชิราอิพลางมองห้องข้างๆ ห้องนั้นไม่มีป้ายชื่อ แต่มีแสงลอดออกมาจากหน้าต่าง

โคะสุจิเดินไปหน้าประตูเคาะเรียกดู มีเสียงผู้ชายขานรับทันที “ครับ”

“รบกวนหน่อยครับ” โคะสุจิพูด

“ใครครับ”

“เจ้าหน้าที่ครับ เรามีเรื่องรบกวนสอบถามหน่อย”

ไม่มีเสียงตอบกลับ แต่ได้ยินเสียงจากในห้อง ไม่ช้าก็มีเสียงปลดกลอน แล้วประตูก็แง้มออกแต่โซ่ยังคล้องประตูอยู่

ใบหน้าที่เห็นเป็นชายวัยรุ่น คงเป็นนักศึกษา

โคะสุจิให้ดูตราตำรวจ “ขอโทษที่มากวนยามวิกาล”

ชายหนุ่มตาเบิกโพลง สีหน้าเต็มไปด้วยความหวาดระแวงและตื่นตระหนก

“จะถามอะไรนิดหน่อยเกี่ยวกับคุณวากิซากะที่อยู่ห้องข้างๆ นะ”

“อะไรครับ”

“ปกติคบหาสมาคมกับคุณวากิซากะบ้างไหมครับ”

แววตาชายหนุ่มหวั่นไหว “เจอน้ำก็ตกตายทั่วไปครับ อยู่มหาวิทยาลัยเดียวกัน”

“มหาวิทยาลัยไคเมหรือ”

ครับ ชายหนุ่มตอบ “แต่อยู่คนละคณะครับ ผมอยู่คณะวิศวกรรมเขาน่าจะอยู่คณะเศรษฐศาสตร์”

พอโคสุถามชื่อ ชายหนุ่มก็บอกชื่อ มัตสึชิตะ อิโรกิ เป็นนักศึกษาปีสี่เหมือนวากิซากะ

“ดูเหมือนคุณวากิซากะจะไม่อยู่ ทราบไหมครับว่าออกไปไหน”

มัตสึชิตะส่ายหัว “ไม่ทราบครับ ไม่ได้สนิทขนาดนั้น”

“วันนี้คุณอยู่ห้องตลอดเลยรึเปล่า”

“เปล่าครับ ช่วงเข้าไปมหาวิทยาลัย กว่าที่จะกลับมาอีก... รวบรวมสามได้มั้ง”

“หลังจากนั้นล่ะ ได้ออกไปไหนอีกไหม”

“เปล่าครับ อยู่ห้องคนเดียวตลอด”

“แล้วคุณวากิซากะล่ะ มีวีแววว่าอยู่ห้องไหม”

“เอ...” มัตสึชิตะเอียงคอคิด “ขอโทษครับ ไม่รู้เหมือนกันผมไม่ได้สังเกตขนาดนั้น”

“ไม่เห็นตัวใช่ไหม”

“ใช่ครับ วันนี้ยังไม่เจอกันเลย”

“ได้ยินเสียงจากในห้องบ้างไหม”

“คงได้ยินครับ จำไม่ได้เท่าไร ผนังอะพาร์ตเมนต์บางอยู่แล้ว เสียงข้างนอกยังได้ยินเลย”

“พอจะทราบเบอร์มือถือของคุณวากิซากะไหม”

“ไม่ทราบครับ”

“เคยส่งเมลหากันรีเปล่า”

“อันนี้ก็ไม่ได้เคยเลย ถ้ามีธุระเคาะประตูถามเอาเร็วกว่า”

“งั้นคุณติดต่อกับใครที่สนิทกับคุณวากิซากะได้บ้างไหม”

ถึงตรงนี้มีมติสัชิตะเอียงคอทำหน้าวิตกกังวล

“ดูเหมือนจะมีเพื่อนแะมาบ่อยนะครับ แต่ไม่มีคนที่ผมรู้จัก”

“งั้นรี”

มาเสียทีถึงงั้นรี โคะสุจิผิดหวัง ดูท่าไม่น่าจะได้ข้อมูลที่มีประโยชน์อะไรจากชายคนนี้

“เสร็จรียังครับ ผมมีเรื่องต้องทำให้เสร็จภายในพรุ่งนี้อยู่”

“อ้อ งั้นขอโทษด้วย ขอขอบคุณที่ให้ความร่วมมือครับ”

โคะสุจิขอบคุณเสร็จ มัตสึซึตะผงกหัวด้วยสีหน้าหงายๆ แล้วปิดประตูไป จนถึงตอนท้ายเขาก็ไม่ได้ปลดโซ่ออก

“ไม่มีประโยชน์เลยเจ้านี่”

โคะสุจิบ่นอุบ ตอนนั้นเองมือถือที่ใส่ไว้ในเสื้อโค้ตมีสายเรียกเข้าพอดี นัมบาระโทร. มา

“ครับ โคะสุจิพูด”

“เจอวากิซากะรียัง”

“ไม่อยู่ครับ ไม่รู้ว่าออกไปไหน กำลังคิดว่าจะรออีกสักพัก”

“ที่อะพาร์ตเมนต์นั้นไม่มีคนรู้จักอะ”

“ได้คุยกับห้องข้างๆ ครับ แต่เหมือนจะไม่ได้สนิทอะไรขนาดนั้น”

“หึ งั้นรี ว่าแต่นายยังไม่ได้จับลูกบิดโซ่ไหม”

“ลูกบิด อะไรครับ”

“ลูกบิดห้องวากิซากะไง ฉันกำลังถามว่านายยังไม่ได้จับไข่มุ่ไหม หรือว่าจับไปแล้ว” นัมบาระพูดด้วยน้ำเสียงหงุดหงิด

โคะสุจิหันกลับไปทางห้องวากิซากะ จ้องตรึงลูกบิดประตู “ยังไม่ได้จับหรอกครับ”

“ดี งั้นรออยู่ตรงนั้นละ เดี๋ยวให้ฝ่ายพิสูจน์หลักฐานไปหา เราจะเก็บตัวอย่างลายนิ้วมือตรงประตู นายเฝ้าไว้อย่าให้ใครแตะต้องละ”

“เจอลายนิ้วมือคนร้ายในที่เกิดเหตุแล้วหรือครับ”

“กุญแจสำรองห้องครัวที่ซ่อนไว้ในตู้จดหมายที่พุดถึงก่อนหน้านี้ จากการเก็บตัวอย่างได้ยืนยันว่ามีลายนิ้วมือที่ไม่ใช่ทั้งของผู้ตายและครอบครัว พุคุมารุอยู่ แกรมรอยเพิ่งเกิดขึ้นไม่นานด้วย ได้ยืนยันว่าลูกๆ บ้านนั้นไม่ได้แตะมาหนึ่งปีแล้ว เป็นไปได้สูงว่าเป็นลายนิ้วมือของคนร้าย”

“แล้วลายนิ้วมือนั้นเจอในที่เกิดเหตุไหมครับ”

“ในที่เกิดเหตุมีลายนิ้วมือหลายอัน ตอนนั้นกำลังเทียบอยู่ ก็ตามนั้นละ พวกนายเฝ้าตรงนั้นไว้ เข้าใจนะ”

ครับ โคะสุจิวางสายแล้วหันไปอธิบายให้ชิราอิฟัง

“ลายนิ้วมือที่กุญแจสำรองห้องครัวหราชอาณาจักรจะทิ้งรอยไว้ไหม ถ้าเป็นปกติ” ชิราอิกดดอกเอียงคอคิด

“ใครๆ ก็เผอเรอได้ทั้งนั้น ยิ่งหลังจากฆ่าคนในหัวคงมีแต่เรื่องหนี ไม่มีเวลาคิดขนาดนั้นหรอก”

พอคุยถึงตรงนี้ ข้างนอกมีรถตู้แล่นมาจอดข้างถนนตรงหน้า ประตูสไลด์เปิดออก เจ้าหน้าที่ฝ่ายพิสูจน์หลักฐานสวมหมวกสองคนก้าวลงมา โคะสุจิจำหน้าทั้งสองได้

“ทำงานล่วงเวลาเหนื่อยหน่อยนะ” คนที่ดูอาวุโสกว่ายิ้มแซว “ก็

งานหนักด้วยกันหมดละ”

“ตั้งแต่พຽ່ງนี้จะหนักกว่านี้อีก” โคะสุจิพูด “เพราะพวกตำรวจจากนครบาลจะมากันแล้ว”

“ฮะๆ นั่นสินะ” ผู้มาใหม่ตอบกลับด้วยท่าที่ผ่อนคลาย คดีอย่างครั้งนี้ การพิสูจน์หลักฐานจากทาง สน. ส่วนใหญ่จะจบในการสืบสวนเบื้องต้นแล้ว ดูท่าคงวางใจว่าจะไม่โดนคนจากนครบาลสั่งอีก

“แล้ว ห้องนั้นอยู่ไหน”

“ตรงนี้ครับ” โคะสุจิชี้ไปที่ห้องวากิซากะ ทตสึมิ

“จักรยานนั้นก็เ็นของเจ้าของห้องรีเปล่า”

“น่าจะใช่มังครับ”

เจ้าหน้าที่พิสูจน์หลักฐานอาวุโสพยักหน้า หันไปพูดอะไรบางอย่างกับคู่หูที่อ่อนวัยกว่า ไม่ช้าทั้งสองคนก็เริ่มงาน คนหนุ่มจัดการลายนิ้วมือตรงลูกบิด ส่วนคนที่อาวุโสกว่าเก็บลายนิ้วมือจากจักรยาน

4

กว่าจะรู้ตัวว่ามีสายเข้าก็หลังจากที่ทตสึมิต้มเบียร์หมดไปสามกระป๋อง นามิคาเวะ โซโงะที่อยู่ด้วยกันบอกว่า “มือถือนายดังเนะ”

ทตสึมิล้วงมือถือนอกจากกระเป๋าเสื้อแจ็กเก็ตเดินป่าที่แขวนไว้ตรงผนัง หน้าจอขึ้นชื่อมัตสึซึตะ อิโรกิ ที่พักอยู่ห้องติดกัน พอโทร. กลับอีกฝ่ายรับสายทันที มัตสึซึตะถามคำแรก “ตอนนี้นายอยู่ไหน” เสียงต่ำบอกไม่ถูก

“ติ่มกับเจ้านามิคาเวะอยู่ นายจะมาด้วยไหม น่าจะทำรายงานเสร็จแล้วนี่”

แต่มัตสึซึตะยังนั่งเงียบ พอทตสึมิจะถามไปว่ามีอะไร อีกฝ่ายก็ถาม

มาก่อนว่า โอเคไหม

“เรื่อง...”

“ก็... ยังไงดี เกิดเรื่องแล้ววะ”

“เกิดเรื่อง”

“เมื่อกี้ มีพวกตำรวจมาที่ห้อง ดูเหมือนกำลังตามหานายอยู่”

“ตำรวจ ทำไม ฉันไม่ได้ทำอะไรผิดกฎจรรยาบรรณ”

“ไม่ใช่ ดูท่าจะไม่ใช่ว่าเรื่องอย่างพวกผิดกฎจรรยาบรรณ ไม่ใช่เจ้าหน้าที่ตำรวจในเครื่องแบบ แต่สวมเสื้อโค้ตมา พวกนั้นเป็นตำรวจสืบสวนไหมวะ ฉันก็ไม่อยากพัวพันกับเรื่องพวกนี้ เลยโกหกไปว่าไม่ได้สนิทอะไรกับนาย แต่ตำรวจยังถามชอกแซก วันนี้วากิซากะอยู่ห้องไหม ได้ยินเสียงอะไรไหม คงกำลังหาพยานที่อยู่ละมั้ง”

“พยานที่อยู่ อะโรวะเนีย ละครหลังข่าวอะ” ทตสึมิที่ยังถือโทรศัพท์แนบหู หันไปหัวเราะกับนามิคาวะ

“ไม่ตลกนะเว้ย หลังจากนั้นฉันเงยหูฟังอยู่ในห้อง ได้ยินเสียงพวกนั้นคุยกัน ดูเหมือนกำลังคุยว่าจะเก็บลายนิ้วมือจากประตูห้องนายนะ แล้วจากนั้นก็มีคนอื่นตามมาอีก ทำอะไรไม่รู้อยู่บนหน้าประตู”

“เฮ้ยๆๆ เดียวๆ” ทตสึมิเปลี่ยนโทรศัพท์จากมือขวามามือซ้าย แล้วนั่งขัดสมาธิใหม่ “จะเก็บลายนิ้วมือฉันไปทำไมละนั่น”

นามิคาวะที่ฟังอยู่ข้างๆ หน้าเปลี่ยนสี

“ก็เผื่อเอาไว้เทียบกับลายนิ้วมือที่ติดกับอะไรี่เปล่า ถ้าจำไม่ผิด ได้ยินว่าพูดถึงกุญแจสำรองด้วย”

“กุญแจสำรอง”

“เฮอ ได้ยินว่าเป็นกุญแจสำรองห้องครัว”

อะโรวะ พุดไม่ทันขาดคำ ในหัวทตสึมิก็นั่งว่างวาบ ร้องเอ๊ะ

“เป็นไง พอนึกอะไรออกยัง” มัตสึชิตะถาม

“พอนึกออกอยู่ ว่าแต่เจ้าหน้าที่หรือตำรวจอะไรนั่น ยังอยู่หน้าห้องไหม”

“ตอนนี้ไม่อยู่ ไม่รู้ไปไหนแล้ว”

“จันรี จันโทษทีนะ ถ้ามีอะไรเพิ่มเติมรีบบอกฉันเลยได้ไหม”

“ก็ได้อยู่ แต่นายจะไม่กลับมาที่ห้องรีใจ”

“กลับ แต่เดี๋ยววางแผนก่อน”

“เข้าใจละ”

“จันฝากด้วยนะ”

“ได้ วากิซากะ เอ่อ...” มัตสึชิตะอึ้งก่อนจะพูดต่อ “ดีไม่ดีอาจจะเป็นการสอบสวนคดีใหญ่เป้งก็ได้”

“หืม ทำไมละ”

“ตอนที่คุยกันเรื่องกุญแจสำรอง สารวัตรคนหนึ่งบอกว่าหลังจากฆ่าคนเสร็จอะไรประมาณนี้ เลยคิดว่าน่าจะเป็นคดีฆาตกรรมนะ...”

“...บ้าน่า”

“ฉันหูไม่ฟาดแน่ แต่อาจจะเข้าใจอะไรผิดก็ได้ เลยบอกไว้ก่อน”

“อืม เข้าใจแล้ว”

จันแค่นี้ละ แล้วมัตสึชิตะก็วางสายไป ทตสึมิมองโทรศัพท์

“เกิดเรื่องอะไรรี” นามิคาเวะถามด้วยความกังวล “พยานที่อยู่ี่ ลายนิ้วมือ มีแต่ศัพท์ที่เจอในละครหลังข่าวอย่างที่นายบอกทั้งนั้นเลย”

ทตสึมิมองหน้าเพื่อนแล้วส่ายหน้า “ไม่รู้เรื่องอะไรเหมือนกัน ดูท่าฉันคงถูกตำรวจล่าตัวอยู่”

หา นามิคาเวะขมวดคิ้ว ทตสึมิเลยเล่าเรื่องที่ได้ยินจากมัตสึชิตะให้ฟัง

“แล้วกุญแจสำรองห้องครวนั้นอะไร พอนึกออกไหม”

นิกออก ทตสึมิตอบ “เล่าแล้วยวนะ”

“ก็เล่าสั้นๆ เซ่”

“เข้าใจละ”

การอธิบายต้องเริ่มจากเรื่องทำงานพิเศษ

ช่วงฤดูใบไม้ผลิปีที่แล้ว ตอนที่อาจารย์ประจำห้องวิจัยของมหาวิทยาลัยที่ทัตสึมิเรียนอยู่เอ่ยปากชวนว่าสนใจทำงานพิเศษง่ายๆ ไหม พอลองถามดู ได้ยินว่าเป็นงานพาสุนัขพันธุ์ชิบะที่ผู้สูงวัยคนหนึ่งเลี้ยงไว้ไปเดินเล่น แค่ว่าเดินช่วงเช้าประมาณหนึ่งชั่วโมง ค่าตอบแทนก็ไม่เลวนัก ผู้สูงอายุคนนั้นเป็นขาประจำในชมรมหมากล้อมที่อาจารย์แวะเวียนไปเล่นเป็นครั้งคราว ได้ยินว่ากำลังลำบากจากอาการปวดหลังจึงพาสุนัขไปเดินเล่นไม่ได้

ทัตสึมิรีบไปที่บ้านนั้น พบกับพ่อเผ่าฟูคุมารุ จินคิจิ และเปโระ สุนัขตัวนั้น ฟูคุมารุเป็นคนประหยัถ้อยคำ แต่นิสัยอบอุ่นและดูจะเข้าใจทัตสึมิ ส่วนเปโระเองก็แก่แล้วเลยทำตัวเรียบร้อยไม่เห่า ทำทางเลี้ยงง่าย การพูดคุยเคลียร์จบตรงนั้น และทัตสึมิเริ่มพาเดินเล่นตั้งแต่วันนั้นเลย

หากไม่นับวันที่ฝนตก ทัตสึมิไปบ้านฟูคุมารุเกือบทุกวัน เปโระเลี้ยงง่ายเชื่อฟังทัตสึมิดี พอเห็นทัตสึมิก็กะดิกหางดีใจ ฟูคุมารุเองก็ดูจะเข้าใจเขา บอกที่ซ่อนกุญแจสำรองประตูครัวที่อยู่ในตู้ใบประณีต บอกว่าตอนไหนฝนทำท่าจะตก ให้ใช้กุญแจเปิดประตูครัวพาเปโระเข้ามาข้างใน

“แต่เรื่องนี้อย่าเอาไปเล่าให้ใครฟังล่ะ” ว่าแล้วพ่อเผ่าฟูคุมารุก็ขยิบตาให้

ทุกอย่างราบรื่นดี แต่ก็คงมีบ้างที่เริ่มประมาท ยิ่งคุ้นเคยกับพ่อเผ่าฟูคุมารุและเปโระเท่าไร นานวันเข้าเวลาพาไปเดินเล่น ทัตสึมิก็ก็นึกได้ระมัดระวังเหมือนเมื่อก่อน

จนกระทั่งวันหนึ่ง...

ทตลีมีเดินใจลอยคิตอะไโรไปเรื่อยเปื่อย ในหวัมีแต่เรื่องบริษัทที่ได้งาน สวัสดิการเป็นยังงิ เงินเดือนดีไหม โอเคหรือยัง เรื่องที่เช็กถึถ้วนแล้วตั้งแต่ตอนสอบเข้าทำงานก็ยังเอามาคิดอีก จะทำบริษัทนี้จริงไหม ในหวัมีแต่เรื่องทีคิดไปก็ไม่ได้อะไรขึ้นมา เป็นธรรมดาทีใจจะไม่อยู่กับเนื้อกับตัวมือยังจับสายจูงอยู่ แต่ไม่ได้มองไปที่เปโรเลย

ด้านหน้ามีจักรยานหนึ่งคันพุ่งตรงมา คนซีเป็นแม่บ้านวัยกลางคน เธอปั่นสวนทตลีมีโดยไม่ลดความเร็ว เสียววินาทีนั้นเองก็ได้ยินเสียงเปโรร้องเอ็งกับเสียงกรีดร้องของแม่บ้านคนนั้น ทตลีมีหันกลับไปดู เห็นเปโรนอนหมอบอยู่กับพื้นเหมือนลูกไม้ขึ้น

เขารู้ว่าเปโรโดนจักรยานชน เขาได้รับบาดเจ็บ

คนซีจักรยานบอกว่าทตลีมีบังสุนัขออยู่ทำให้มองจากข้างหน้าไม่เห็น พอเจอกะทันหันเลยหลบไม่พ้น

มีข้อให้โต้แย้งเหลือเฟือ แต่เขาห่วงเปโรมากกว่า พอถามเบอร์ติดต่อของแม่บ้านคนนั้นเสร็จ ทตลีมีก็โทรศัพท์หาฟุคมารุ ชายชราตกใจมากรีบบอกให้พาไปโรงพยาบาลสัตว์

หลังจากให้สัตวแพทย์ที่โรงพยาบาลประจำดู ถึงรู้ว่ากระดูกขาหน้าข้างขวาหัก ฟุคมารุพอรู้เรื่องนี้ก็เสียวกร้าวอย่างที่ไม่เคยเป็นมาก่อน ตาหนีทตลีมีว่ามัวทำอะไรอยู่ ทตลีมีรู้ว่าฟุคมารุรักใคร่เปโรขนาดไหน จึงไม่ได้ตอบโต้อะไร ตอนฟุคมารุบอกว่า “ตั้งแต่พรงนี้ไม่ต้องมาที่นี้แล้ว” ชายหนุ่มทำได้แค่ก้มหัวบอกว่า เข้าใจแล้วครับ ขอโทษครับ

ตั้งแต่นั้นมาทตลีมีก็ไม่ได้ไปพบกับพ่อเฒ่าฟุคมารุและเปโรอีกเลย แม้จะเป็นเช่นนั้นก็ไม่เชื่อว่าเขาจะไม่คิดถึงเรื่องวันนั้น ตรงกันข้ามพอนึกย้อนกลับไป เขาถูกความรู้สึกผิดและเสียใจเล่นงานอยู่บ่อยครั้ง หลายครั้งคิดว่าไปขอโทษหน่อยดีไหม แต่ท้ายที่สุดก็ปล่อยไว้แบบนี้

จนเมื่อวานบังเอิญมีธุระไปแถวนั้น ถ้าเจอคุณฟุคมารุคงรู้สึก

กระอักกระอ่วน แต่เขาหวังเปโระ อยากรู้ว่าเป็นไงบ้าง แข็งแรงดีหรือยัง
สภาพร่างกายโอเคไหม

ทัตสึมิไปถึงหน้าบ้าน ลองชะเง้อมองเข้าไปข้างใน แต่จากประตูมอง
ไม่เห็นสวนด้านหลังที่มีบ้านสุนัขอยู่ หลังจากล้งเลพักหนึ่ง ทัตสึมิก็กด
อินเตอร์โฟน

แต่ไม่มีเสียงตอบกลับ ดูเหมือนไม่มีใครอยู่บ้าน
จะตัดใจดีไหม แต่ก็รู้สึกค้างคาอยู่ อุตส่าห์มาถึงที่นี่แล้ว ไม่ได้มีอะไร
กับครอบครัวฟูคูมารุ ขอแค่ได้เห็นเปโระ แค่นี้ก็พอ

ขอเข้าไปนะครับ ทัตสึมิเอ่ยเสียงเบาพลางเปิดประตู อย่างทำเข้าไป
ในบริเวณบ้าน คิดว่าถ้าคนในบ้านกลับมาก็บอกไปตามตรงก็พอ ไม่ได้รู้สึก
ผิดอะไร

หลังจากปิดประตู สายตาเหลือบไปเห็นตู้ไปรษณีย์ พลันนึกถึงที่
ชายชราเคยบอกไว้ ญูแจสำรองยังซ่อนอยู่ที่เดิมไหมนะ เขารู้สึกสะกิดใจ
เลยลองตรวจดู

ญูแจนั้นยังซ่อนอยู่ที่เดิมเหมือนเมื่อก่อน รู้สึกดีใจ คงเป็นความ
รู้สึกยินดีเล็กๆ ที่รู้ความลับบ้านคนอื่น ทัตสึมิหยิบมาดูแล้ววางคืนที่เดิม

ชายหนุ่มเดินเลียบตัวบ้านไปถึงสวนด้านหลัง เห็นบ้านสุนัขหลังเดิม
ที่เคยคุ้นตา แต่เปโระไม่อยู่ มีใครพาออกไปเดินเล่นหรือเปล่านะ เขามอง
ไปที่บ้านสุนัขเห็นตัวอักษร ‘บ้านเปโระ ’ อยู่เหมือนเดิม แต่ข้างๆ มีเขียน
เพิ่มไว้ว่า “จากไปเมื่อวันที่ 19 มกราคม”

หนึ่งเดือนก่อนพอดี

ชายหนุ่มหดหู่ขึ้นมาทันใด เปโระอายุมากและมีโรคประจำตัว คิด
ว่าการที่กระดุกหักท่อนนั้นน่าจะเป็นสาเหตุทำให้อาการอื่นๆ แย่ลง

มองเข้าไปข้างในมีสายจูงอันเก๋าวางอยู่ พอหยิบดูแล้วรู้สึกคิดถึง
แม้จะเป็นเพียงช่วงเวลาสั้นๆ แต่ก็รู้สึกหัวใจสอถึงกัน ยิ่งนึกถึงตอนที่จักรยาน
ชนก็รู้สึกปวดใจขึ้นอีก ฉันเป็นคนทำร้ายแก่แท้ๆ เลย

พอได้สัมผัสสายจูงก็รู้สึกอยากเก็บไว้เป็นที่ระลึก เขาจึงม้วนสายยัด
ใส่กระเป๋า ดูเหมือนมันถูกวางทิ้งไว้อยู่แล้ว เขากลับไปคงไม่เป็นไร

หลังจากที่ชายหนุ่มเดินออกจากประตูบ้านแล้ว ขณะที่กำลังเหม่อ
มองบ้านอยู่นั่นเอง ก็พบกับผู้หญิงที่อยู่แถวนั้นพอดี เคยเจอกันหลายครั้ง
ตอนที่พาเปรีเดินเล่น แต่ทตสึมิไม่รู้จักชื่อ เขาคำนับเล็กน้อยก่อนจะเดิน
จากมา

“งานเข้าแล้วมั้ง” นามิคาจะกอดอกพุดหลังจากฟังทตสึมิเล่าจบ
“ถ้าลองเรียบเรียงเรื่องราวดู ฉันรู้สึกว่าคุณน่าจะเลวร้ายใช้ได้เลย”

“ยังงั้นละ”

อันดับแรก นามิคาจะขุ่นขี้ขี้

“ชัดเจนว่าตำรวจกำลังสืบคดีอะไรบางอย่างอยู่ ซึ่งคดีนั้นถ้ามันตลืง
ฟังไม่ผิด เป็นไปได้สูงว่าเป็นคดีฆาตกรรม และสถานที่เกิดเหตุคงไม่แค่
บ้านฟุคุมารุที่นายเคยพาสุนัขเดินเล่น อาจมีใครถูกฆ่าที่นั่น”

“บ้าน...”

“ถ้าไม่แน่ใจไม่มีเรื่องกุญแจสำรองประตูหลังห้องครัวออกมา ตำรวจ
มองว่าเป็นไปได้ที่คนร้ายใช้กุญแจนั้น และกำลังเทียบลายนิ้วมือที่ติดอยู่
กับกุญแจว่าเป็นของใคร นายบอกว่าป่าแถวนั้นเห็นด้วยใช่ไหม บ้านนั้น
จะเล่าให้ตำรวจฟัง ประมาณว่าเมื่อวานช่วงกลางวันเห็นนักศึกษาที่เคย
ทำงานพิเศษพาสุนัขเดินเล่นมาด้อมๆ มองๆ ในบ้าน ตำรวจถึงได้เทียบ
ลายนิ้วมือของนายที่ติดตรงลูกบิดประตูห้องนี้ ถ้าคิดแบบนี้ก็ปะติดปะต่อ
เรื่องได้”

สมกับที่เรียนนิติศาสตร์ คำอธิบายของนามิคาะสมเหตุสมผล ฟังดูบังเอิญไปหน่อย แต่ทตสึมิก็นึกคำตอบที่ดีกว่านี้ไม่ออก

“แบบนี้เลยหรอ” ทตสึมิทำหน้าบูด เกาหัวแกรกๆ “งั้นเดี๋ยวจะไปบอกความจริงว่าเมื่อวานแอบเข้าไปในสวน คงถูกด่าละ แต่ก็ทำตัวเองทั้งนั้น”

พอได้ยิน นามิคาะก็จ้องทตสึมิด้วยสายตาเหมือนมองตัวประหลาด

“นายนี่ ไม่เข้าใจความร้ายแรงของเรื่องนี้เลยนี่หว่า”

“อะไร”

“ลองคิดในมุมตำรวจดูสิวะ คิดว่าพวกนั้นจะเชื่อจริงๆ รึไง”

“ถึงจะพูดแบบนี้ แต่มันก็เรื่องจริงนี่หว่า แถมเท่าที่มตสึชิตะเล่าดูเหมือนตำรวจอยากตรวจสอบพยานยืนยันที่อยู่วันนี้ของฉันใช่ไหม นั่นแสดงว่าคดีเกิดขึ้นวันนี้ไง ที่ป่าแถวนั้นเห็นฉันนั่นมันเมื่อวาน ไม่เกี่ยวอะไรอยู่แล้ว”

แต่นามิคาะกลับส่ายหน้าช้าๆ

“มีถมเถไปที่ตำรวจจะสงสัยว่าเมื่อวานคนร้ายไปตลาดแลกก่อน ถ้าฉันเป็นตำรวจสืบสวนจะเอาตัวนายกลับไปสอบปากคำ”

“งั้นก็ต้องสู้ดูสักตั้ง ฉันบริสุทธิ์จะถามอะไรก็เชิญเลย”

นามิคาะขึ้นหน้าอกทตสึมิ “นายพิสูจนได้ไหมละ”

“หืม”

“ตอนนี้นายบอกว่าตัวเองบริสุทธิ์ พิสูจนได้ไหมละ ตอนที่เกิดเหตุคงเป็นวันนี้อย่างที่นายบอก วันนี้ทั้งวัน นายทำอะไรอยู่ที่ไหน”

“ถ้าเรื่องนี้ฉันตอบได้ ฉันไปเล่นสโนว์บอร์ดมา ตื่นแต่เช้า ขับรถไปลานสกีชินเงสึโคเงินที่จังหวัดนีงาตะ กลับมาถึงโตเกียวก็เลยทุ้มไปแล้ว ตอนแรกว่าจะกลับห้องเลย แต่ไอ้เพื่อนเวรที่ชมรมโทรมา บอกว่าพ่อแม่ส่งไ้บ้านอย่างถ่านใส่ห่อสุญญากาศมาให้ เลยมานั่งกินกับมัน”

เพื่อนเวรที่ชมรม แน่นอนว่าคือนามิคาะ ทั้งคู่เพ็งเอรีดอรัยกับ

ไก่อบ้านอย่างถ่านกันจนถึงเมื่อ

นามิคาวะถอนหายใจ “ฉันอาจจะพูดมากน่ำรำคาญไปหน่อย แต่นั่นก็ต้องพิสูจน์”

“พิสูจน์ได้อยู่แล้ว ก็ฉันไปเล่นสกีมาจริงๆ นี่หว่า”

“นายบอกว่ามาถึงห้องนี้ตอนทุ่มกว่า ดังนั้นฉันช่วยเป็นพยานยืนยันตัวตนให้ แต่ก่อนหน้านี้ฉันช่วยอะไรไม่ได้ นายบอกว่าไปเล่นสกี จะพิสูจน์ยังไง”

ทัตสึมิตคิดเล็กน้อยแล้วตอบ “ฉันมีตัวลัพท์”

นามิคาวะส่ายหน้าอย่างเอือมระอา

“คิดว่ามันพิสูจน์ได้ไง แค่ไปลานสกีแต่เข้าตัว ชื่อตัวลัพท์ แล้วบึ่งกลับมาโตเกียวก็ได้แล้ว”

“จันอันนี่ละ” ทัตสึมิหยิบกระเป๋าสตางค์ออกจากกระเป๋าทางเกงยีนส์ หยิบใบเสร็จทางด่วนให้ดู “นี่ไง มีลงวันที่และเวลาเรียบร้อย ฉันลงจากทางด่วนยูซาวะที่จังหวัดนิงาตะตอนเก้าโมง และลงทางด่วนเนริมะตอนหนึ่งทุ่ม”

แต่นามิคาวะก็ยังส่ายหน้าเหมือนเดิม “ยังใช้ไม่ได้”

“ทำไมอีก”

“ช่วงระหว่างนั้นมีตั้งสิบชั่วโมงไม่ใช่ไร้ ถ้าฉันขึ้นคันเซ็นไปกลับก็แค่ห้าชั่วโมง หลังจากลงทางด่วนยูซาวะ ก็จอดรถไว้แล้วนั่งขึ้นคันเซ็นกลับโตเกียว ก่อคดีเสร็จก็นั่งขึ้นคันเซ็นกลับยูซาวะ ไปลานสกีชื่อตัวลัพท์เรียบร้อยแล้ว ก็ขับรถกลับโตเกียว แบบนี้เป็นไปได้เหลือๆ”

“แล้วฉันจะทำให้ยุ่งยากแบบนั้นทำไม”

“แน่นอนก็เพื่อสร้างพยานที่อยู่ไง” นามิคาวะตอบอย่างง่ายดาย “ก่อดคดีต้องวางแผนก่อน ก็แค่เตรียมพยานที่อยู่ไว้ล่วงหน้า”

“บ้าน่า”

“ตำรวจสงสัยทุกเรื่อง นายจะดูแลคนพวกตำรวจไม่ได้ ลองได้เสียงไว้ว่าหมอนี่คือคนร้าย ถ้าหาข้อโต้แย้งไม่ได้ รับรองตำรวจไม่มีทางทิ้งข้อสงสัยแน่”

“แต่ฉันไม่ได้ทำอะไรนะ”

“ก็รู้ ถึงได้ถามอยู่นี่ไงว่าแล้วจะพิสูจน์ยังไง”

“พิสูจน์... พิสูจน์เหรออ...” ทตสึมิอับจนคำพูด ยกมือชี้ผม

5

หลังจากกองพิสูจน์หลักฐานเก็บตัวอย่างเสร็จกลับไป ส.น. ได้หนึ่งชั่วโมง นัมบาระก็โทรศัพท์มาสั่งว่าจะตรวจค้นภายในห้องพักของวากิซากะ ทตสึมิ ให้ขอยืมกุญแจห้องจากผู้ดูแลอะพาร์ตเมนต์

โคะสุจิอยู่กับชิราอิหน้าร้านสะดวกซื้อซึ่งห่างจากอะพาร์ตเมนต์ของวากิซากะราวสามสิบลเมตร ก่อนนั้นทั้งคู่ได้สอบถามผู้พักอาศัยคนอื่นแล้วแต่ไม่มีใครสนิทกับวากิซากะ และไม่รู้ว่าเขาไปไหน ส่วนใหญ่เป็นนักศึกษามหาวิทยาลัยโคเม แต่ด้วยความที่เป็นมหาวิทยาลัยใหญ่ นักศึกษามีจำนวนมาก แต่ละคนไม่ค่อยรู้จักกัน ดังนั้นพวกโคะสุจิเลยตีเฝ้ากำแพงระบอบอุณหว้างรอวากิซากะกลับมา

จากที่นัมบาระเล่า ลายนี้มือที่ติดอยู่กับกุญแจสำรองนั้น ตรงกับลายนิ้วมือที่เก็บได้จากจักรยานและลูกบิดประตูห้องวากิซากะ ดังนั้นจึงตั้งสมมติฐานจับคนร้ายในข้อหาบุกรุก และทำเรื่องไปยังศาลให้ออกหมายค้น

“นี่ก็ดีมากแล้วนะครับ จะตรวจค้นที่พักในเวลาแบบนี้เหรออ”

ปกติการตรวจค้นไม่ทำหลังพระอาทิตย์ตก

“ถ้าพຽ່ງนี้ แผนกสืบสวนที่หนึ่งมาถึงแล้วโดนแย่งผลงานจะทำใ
อะไรที่ทำได้ในคืนนี้ก็ทำให้เรียบร้อย หัวหน้าโอวาคะสั่งไว้แบบนี้”

“เย็นยันเบอร์โทรศัพท์ผู้ต้องสงสัยได้หรือยังครับ”

“เรียบร้อย มืออยู่ในมือถือของผู้ตาย แต่เร็วไปที่จะติดต่อหาเจ้าตัว
เพราะถ้าวากิซากะเป็นคนร้ายจริง ก็เกรงว่าจะหลบหนีละนะ ไม่อยากให้
วากิซากะรู้ตัวก่อน”

“อย่างนี้เ็นเอง”

“ตอนขอเืมกุญแจจากผู้ดูแล ตรวจสอบสัญญาเช่าของวากิซากะ
ให้เรียบร้อยละ น่าจะมีที่อยู่กับเบอร์ติดต่อผู้ค้าประกันเขียนไว้”

“ครับผม”

โคะสุจิวางสาย แล้วถ่ายทอดคำสั่งจากนัมบาระให้ชิราอิรู้

“ตรวจค้นที่พักหรือครับ ก็อย่างที่คุณโคะสุจิบอก จะตัดสินใจว่า
วากิซากะเป็นคนร้ายไม่เร็วไปหน่อยหรือครับ”

“ไม่รู้สินะ ก็แค่หัวหน้านัมบาระอยากเอาใจหัวหน้าแผนกโอวาคะ
เลยทำเกินคำสั่งหรือเปล่า”

เมื่อทั้งสองคนกลับมาหน้าอะพาร์ตเมนต์ โคะสุจิก็เคาะประตูห้อง
นักศึกษาที่ชื่อมัดสึซึตะ

คร่ำบ มีเสียงตอบกลับมา

“ผมคนที่มาเมื่อครຽ່นนะ ขอสอบถามอีกทีได้ไหม”

ได้ยินเสียงในห้อง จากนั้นก็คล้ายลือก ประตูเปิดออกเห็นใบหน้า
เรียวของมัดสึซึตะ รอบนี้ไม่ได้คล้องโซ่แล้ว

“โทษทีนะรบกวนอีกรอบ” โคะสุจิกมมือขึ้นเบาๆ ดูท่าไม่คิดจะใช้
ภาษาสุภาพกับนักศึกษา

“มีอะไรอีกครับ...”

“ใครเป็นคนดูแลอะพาร์ตเมนต์นี้ เจ้าของไร้?”

“เจ้าของคือคุณโมริตะข้างๆ นี่ครับ”

“อ้อ เข้าใจแล้ว ขอใบเินะ แค่นี้ละ”

ชื่อของอะพาร์ตเมนต์คือ ‘โมริตะ ไฮตส์’

เดี๋ยวมไปเองครับ ชิราอิพูดแล้วลงหน้าไปก่อน

เอ่อ มัตสึชิตะเอ่ยปาก “สืบสวนคดีอะไรกันอยู่หรือครับเนี่ย”

โคะสุกิยิ้มมุมปาก

“คงกังวลสินะ แต่บอกไม่ได้หรอก เกิดเอาไปโพสต์บนทวิตเตอร์ ขึ้นมาจะเป็นเรื่องใหญ่”

“ไม่ทำหรอกครับ” มัตสึชิตะไม่มีท่าทีจะปิดประตู จ้องโคะสุกิเขม็ง “หรือว่า...คดีฆาตกรรม”

โคะสุกิหุบยิ้ม จ้องหน้านักศึกษาที่ทำหน้าใสชื่อ “ทำไมคิดแบบนั้น”

“ก็...แค่สงสัยเฉยๆ นะครับ”

“วากิซากะที่อยู่ห้องข้างๆ เป็นคนแบบนั้นรึไง ชอบอาละวาดอะไรแบบนี่”

“เปล่าครับ ไม่คิดว่าเขาจะทำอะไรแบบนั้นนะ”

“งั้นทำไมคิดไปถึงขั้นนั้นได้ล่ะ”

“เอ่อ...ก็” มัตสึชิตะหน้าถอดสี “เมื่อกี้ คือ ผมได้ยิน คุณตำรวจพูดแบบนี้”

คงเป็นตอนที่คุยกับชิราอิ

“ฉันพูดหรือว่าฆาตกรรม”

“เข้าใจว่าแบบนี้นะครับ”

“หึ อย่างงั้นรึ” โคะสุกิคว้าไหล่มัตสึชิตะโน้มเข้ามา แล้วกระซิบ “อย่าบอกใคร เข้าใจนะ”

พอลปล่อยมือ มัตสึชิตะพยักหน้ารัวๆ ทำหน้าหวาดกลัวแล้วปิดประตู

ไม่นานนักชิราโอก็กลับมา

“แย่เลยครับ กฎูจะนะยืมได้อยู่ แต่คุณโมริตะที่เป็นเจ้าของหลังแกล์เคิลด์ ขยับตัวไม่ได้ตั้งแต่เช้าแล้ว คุณนายก็ไม่อยู่บ้าน ไม่มีใครช่วยอยู่ตอนตรวจค้นได้เลยครับ เอาไงดี”

“แบบนี้ก็แย่สิ”

การเข้าตรวจค้นตามกฎหมายพื้นฐานแล้วต้องมีเจ้าตัวอยู่ด้วย หากเจ้าตัวไม่อยู่ ต้องมีคนเฝ้าแทน

ชิราอใช้มือถือถ้ายรูปสัญญาเช่าของวากิซากะ ภูมิลำเนาอยู่เมืองโทโยฮาชิ จังหวัดไอจิ ชื่อที่ระบุตรงผู้ค้ำประกัน น่าจะเป็นบิดา

“แล้วจากที่คุณโมริตะเล่า วากิซากะมีรถส่วนตัวด้วยครับ ห่างจากนี้ไปประมาณยี่สิบเมตร มีที่ดินเปล่าที่คุณโมริตะเป็นเจ้าของอยู่ เห็นว่าให้วากิซากะยืมเป็นที่จอดรถช่องหนึ่ง”

“รถ แล้วตอนนี้ล่ะ จอดอยู่ไหน”

“ไปดูมาแล้วครับ รถไม่อยู่”

“รู้ประเภทรถไหม ทะเบียนล่ะ”

“จดมาแล้วครับ”

ชิราอเปิดสมุดบันทึก เป็นรถญี่ปุ่นแบบวากอน 4WD ทะเบียนรถเมืองโทโยฮาชิ

รถไม่อยู่ นั่นเป็นไปได้สูงว่าวากิซากะใช้อยู่ หรือว่าเจ้าตัวเตรียมหลบหนีแล้ว

ระหว่างที่ยืนคิดเรื่องนี้อยู่น้ำอะพาร์ตเมนต์ ก็มีรถตำรวจแบบวากอนคันหนึ่งมาจอด นัมบาระลงมาจากรถ คงจะจะสืบสวนด้วยตัวเอง

เขาพาลูกน้องมาอีกสองคน

“วากิซาคะยังไม่กลับมาอีก” นัมบาระสีหน้าไม่สบอารมณ์หันมาทางพวกโคะสุจิ

โคะสุจิส่ายหัว “ยังครับ”

นัมบาระเริ่มคำราม “แค่บังเอิญออกไปข้างนอก หรือคาดการณ์ว่าตัวเองตกเป็นผู้ต้องสงสัยเลยชิงหนีไปก่อนกันแน่...”

“วากิซาคะใช้สมาร์ทโฟนใหม่ ถ้าเราขอยกหมายศาลเพื่อตามแกะรอยจาก GPS ละครับ”

ถ้ามีหมายศาลสามารถขอความร่วมมือจากบริษัทโทรศัพท์มือถือเพื่อตรวจสอบตำแหน่ง GPS ได้

“ใจก็อยากทำแบบนั้น แต่ดูท่ามือถือที่วากิซาคะใช้จะเป็นรุ่นที่แจ่มเจี้ยนถ้ามีการค้นหาละ”

“จั้นหรือครับ แบบนี้ก็แยสิ”

เดิมต้องแจ้งเจ้าตัวก่อนหากจะขอข้อมูลตำแหน่งจาก GPS ปัจจุบันไม่มีระเบียบนี้แล้ว แต่มือถือส่วนใหญ่ยังมีฟังก์ชันนี้อยู่ ถ้าเจ้าตัวรู้ว่าถูกแกะรอย และเป็นคนร้ายจริงก็ไม่ได้สูงว่าจะหลบหนี

“จั้นตรวจสอบห้องพัก วิธีนี้เร็วที่สุดแล้ว ระหว่างตรวจค้นถ้าเจ้าตัวกลับมา จะได้คุมตัวไปสอบปากคำต่อเลย สิ่งที่ต้องค้นหาในห้องพัก อันดับแรกคือธนบัตรหนึ่งหมื่นเยน ถ้าขโมยมาจากบ้านฟุคุมารุ น่าจะมีลายนิ้วมือผู้ตายหรือไม่ก็คนในครอบครัวอยู่ แล้วก็สายจูงสุนัขด้วย”

“สายจูง ที่ใช้ตอนพาเดินเล่นนะหรือครับ”

“ใช่ เมื่อก๊วนตีผู้ตายติดต่อมา บอกว่าสายจูงที่วางไว้ตรงหิ้งบูชาบรรพบุรุษในห้องผู้ตายหายไป จากรอยรัศที่ค่อ เป็นไปได้ว่าคนร้ายใช้สายจูงเป็นอาวุธก่อเหตุ”

“ถ้าเป็นอย่างนั้น เขาน่าจะเอาไปทิ้งที่ไหนสักที่หรือเปล่า”

“อย่าเพิ่งยอมแพ้ตั้งแต่ก่อนหาสิ” นัมบาระเขม่น “นอกจากนี้อะไรที่น่าจะช่วยบอกที่อยู่วากิซากะได้ให้ยึดมาเป็นของกลางให้หมด”

“แต่มีปัญหาอย่างหนึ่ง”

โคะสุจิบอกเรื่องไม่มีคนยืนยันเฝ้า

“ห้องข้างๆ มีคนอยู่ไม่ใช่หรอ?” นัมบาระพูดเหมือนไม่ใช่เรื่องใหญ่ ก็จริงที่ว่าคนเฝ้าจะเป็นคนข้างห้องก็ได้

ไปกันได้แล้ว นัมบาระเรียกพวกลูกน้อง

โคะสุจิเดินนำพวกนัมบาระมุ่งไปที่ห้องของวากิซากะ แล้วเคาะประตูห้องมัตสึซึตะอีกครั้ง

มัตสึซึตะซึ่งเปิดประตูออกมามีสีหน้าตกใจ คงเพราะรอบนี้มีตำรวจมาเยอะกว่าเดิม

“มีเรื่องรบกวนหน่อย เดี่ยวเราจะตรวจค้นห้องข้างๆ มาช่วยอยู่เป็นพยานหน่อยได้ไหม”

มัตสึซึตะขยับริมฝีปากเหมือนจะทวนคำว่า ตรวจค้นบ้าน แต่ไม่มีเสียงลอดออกมา

“ช่วยหน่อยนะ” นัมบาระที่อยู่ข้างๆ ยืนเอกสารให้ดู เป็นหมายค้นนั่นเอง

“เอ่อ... ผมต้องทำอะไรบ้างครับ”

“ไม่ต้องทำอะไร ดูพวกเราเสียๆ ก็พอ ทำได้ใช่ไหม” นัมบาระพูดกดดัน

“ครับ ถ้าผมทำได้”

ดี นัมบาระหันกลับไปทางพวกลูกน้อง “ลุยเลย”

ชิราอิสวมถุงมือไขกุญแจ แล้วเปิดประตูเข้าไปข้างใน เจ้าหน้าที่หนุ่ม

อีกสองคนตามเข้าไป จากนั้นเป็นโคะสุจิ

ทว่า...

ไม่ใช่ห้องที่ผู้ชายตัวใหญ่จะเข้าไปได้ทั้งสี่คน ห้องเล็กแค่กหกลีหรือราวสิบตารางเมตร มีห้องครัวเล็กๆ แถมยังมีโต๊ะกับที่นอนตั้งอยู่จนแทบไม่มีที่ให้นอน โคะสุจิกลับหลังเดินออกจากห้องไป นัมบาระเองดูท่าไม่คิดจะร่วมแต่แรก จึงยืนสูบบุหรี่อยู่ข้างนอก ห่างออกไปอีกนิดเป็นมัตสึชิตะสวมเสื้อดาวน์แจ็กเก็ตยืนอยู่

“จะใช้วากิซากะไหมครับ” โคะสุจิตามเสียงเบาไม่ให้มัตสึชิตะได้ยิน

“ฉันก็ว่านั่น” นัมบาระพูดซึ่งซัง “ที่เห็นเมื่อวาน ไม่ใช่ว่ามาดูแลตลาดเลาหรอกี่ ตอนนั้นผู้ตายไปโรงพยาบาล ได้ยินว่าในบ้านไม่มีคนอยู่ คนร้ายจึงเข้าใจว่าวันนี้คงเหมือนกันเลยเข้าไปขโมยเงิน แต่ผู้ตายเห็นซะก่อน พอจวนตัวเลยใช้สายจูงตรึงนั้นรัดคอโง่ล่ะ”

“หัวหน้า” โคะสุจิโน้มหน้าเข้าไปใกล้นัมบาระ “เสียงดังไปแล้วครับ”

อ้อ นัมบาระขมวดคิ้ว เหลือบมองมัตสึชิตะแล้วยักไหล่ “ช่างปะไร ยังไงเดี๋ยวก็รู้อยู่แล้ว”

ดูเหมือนนัมบาระเชื่อว่าวากิซากะเป็นคนร้ายจริงๆ

ตอนนั้นเอง ได้ยินเสียงชิราอิที่อยู่ในห้องเรียกหัวหน้าเสียงดัง

“ว่ายังไง” นัมบาระถามจากปากประตู

ชิราอิโผล่ออกมา “พบสิ่งนี้ครับ” ว่าจะแล้วก็ชูของในมือขึ้น เป็นอะไรไปไม่ได้้นอกจากสายจูงสุนัข

6

ปิดมือถือเถอะ นามิคาวะเสนอ

“ตำรวจอาจใช้ข้อมูลตำแหน่ง GPS ก็ได้ เดิมทีพวกมือถือส่งสัญญาณคลื่นอยู่แล้ว จับตำแหน่งได้ไม่ยากกว่าใช้เสาสัญญาณจากที่ไหน ปิดมือถือไปเลยง่ายกว่า”

“แต่ทำแบบนั้นจะยิ่งน่าสงสัยนา”

“โดนสงสัยไปเรียบร้อยแล้วล่ะ” นามิคาวะชี้ทัตสึมิ “รีบปิดซะ”

น้ำเสียงไม่มีความลังเล ทัตสึมิหมดปัญญาเถียงจึงปิดมือถือตามเพื่อนบอก

นามิคาวะเริ่มกดโทรศัพท์ของตัวเอง ส่งเมลบอกมัตสึชิตะว่ามีอะไรให้ติดต่อมาที่เบอร์นี้

ทัตสึมิเริ่มสับสน ตอนแรกก็ฟังคำอธิบายของนามิคาวะแบบที่เล่นที่จริง แต่ไปๆ มาๆ ก็เริ่มหัวเราะไม่ออก

“นี่ เรื่องเมื่อไหร่ ตำรวจคิดแบบนั้นจริงๆ เหรอ” ทัตสึมิถามนามิคาวะ

“เรื่องเมื่อไหร่คือเรื่อง...”

“ที่บอกว่าอาจถูกจับข้อหาบุกรุกใจ”

อ้อ นามิคาวะวางมือถือบนโต๊ะ “มีเปอร์เซ็นต์สูงมากที่จะเป็นแบบนั้น”

“ไม่จริงน่า” ทัตสึมิกุมขมับ

ก่อนอื่นตำรวจจะจับในข้อหาบุกรุก จากนั้นจะยึดข้อหานักกว่า นายอาจถูกบังคับให้สารภาพว่าฆ่าคน นี่คือนี่ที่นามิคาวะมอง

“มึงด้วยเหรอ ชี้โง่งนี่หว่า”

“ใช้วิธีจับกุมด้วยข้อหาอื่นก่อน เวลาที่ไม่มีหลักฐานมัดตัวนะ เป็นวิธีที่ตำรวจญี่ปุ่นมักจะใช้กัน พอได้ตัว ตำรวจจะสามารถคุมตัวนายได้สิบวัน หรืออย่างมากไม่เกินยี่สิบวัน ระหว่างนั้นก็คงสอบปากคำกัน

ถึงที่สุดละ น่าจะใช้สารพัดวิธีทั้งๆ ทั้งปลอบ เอาใจเพื่อให้นายยอมรับผิด”

“ถึงจะพูดแบบนั้นก็รับไม่ได้หรอก ฉันไม่ได้ทำอะไรผิด”

“นายนี้ไม่เข้าใจอะไรเลยนะ รู้ไหมทำไมการขัดข้อหาถึงไม่หมดไปจากประเทศนี้ ผู้ต้องสงสัยที่ถูกสอบสวนเป็นระยะเวลาเนิ่นนาน ทุกคนล้วนอยากหนีจากความทรมานทั้งนั้น จึงมีคนที่ยอมรับสารภาพในความผิดที่ตัวเองไม่ได้ก่อบ่อยๆ ใจ กรณีที่เลวร้าย เจ้าหน้าที่จะตะล่อมว่าถ้าบริสุทธิ์จริง ก็ให้ยอมรับผิดไปก่อน แล้วค่อยไปสู้กันในศาล แน่หนอว่าในความเป็นจริง ถ้ายอมรับผิดไปแล้วก็แทบหมดทางรอดละ เพราะบันทึกคำรับสารภาพก็ใช้เป็นหลักฐานด้วยไง ดังนั้นฉันเตือนนายไว้ก่อน ถ้าเกิดเหตุการณ์แบบนี้นายห้ามยอมรับผิดเด็ดขาด ต้องสู้จนถึงที่สุด”

“เดี๋ยวก่อน นี่ พูดจริงหรือเนี่ย”

“เลยเวลาล้อเล่นมานานแล้วเพื่อน”

“เวอร์ละ”

ทตสึมิทำท่าจะลุกขึ้น แต่นามิคาวะคว้าแขนไว้ก่อน “คิดจะไปไหน”

“แหงอยู่แล้ว ตำรวจไง จะไปอธิบายว่าฉันไม่ได้ทำอะไร เมื่อวานแค่เข้าไปสวนด้านหลังเพื่อคุเบาระเบิดๆ”

“นายไม่ได้ฟังที่ฉันพูดรีไรฟะ ถ้าโผล่หัวไปมอบตัวรับรองโดนคุมตัวทันทีแน่”

ทตสึมิขมขื่น หัว รู้สึกอยากร้องไห้ขึ้นมา “งั้น จะทำไงดี”

ขณะที่นามิคาวะนั่งเงยบสีหน้าลำบากใจกับคำถามอยู่นั่นเอง โทรศัพท์ของเขาก็ดังขึ้น

“มัตสึชิตะโทร. มา” พูดแล้วนามิคาวะก็รับสาย “ฮัลโล นามิคาวะพูด... อืม... ฮา! ตรวจค้นห้อง” นามิคาวะตาโต “...อ้อ...อ้อ...เอ๊ะ! งั้นรีเดี๋ยวนะ อธิบายให้พวกชิคาเกะรู้เรื่องด้วย” นามิคาวะยื่นมือถือให้ทตสึมิ

“ฮัลโล เมื่อกี้บอกตรวจค้นห้องเรอะ” ทตสึมิถามมัตสึชิตะ

“เรื่องใหญ่แล้ววะ” มัตสึชิตะพูดเสียงหลง พอตตีสึมิได้ยินเรื่องทั้งหมดแล้วก็พาลจะหน้ามึด เป็นคดีฆาตกรรมจริงๆ แถมดูเหมือนจะเป็นฆ่าชิงทรัพย์ด้วย เหตุเกิดวันนี้ที่บ้านฟุคุมารุ

แถมมัตสึชิตะยังเล่าด้วยว่าพวกตำรวจยึดสายจูงสุนัขที่ตตีสึมิเอากลับมาไว้เป็นหลักฐานสำคัญ ได้ยินตำรวจใช้คำพูดว่าพบอาวุธที่ใช้สังหาร

“วากิซากะ นายไม่ได้ทำจริงๆ ไซ้ไหม” มัตสึชิตะกระซิบถาม

“ใครจะไปทำวะ ที่ฉันไปบ้านคุณฟุคุมารุคือเมื่อวาน สายรัดนั้นก็เก็บมาจากบ้านหมา”

“แต่ตำรวจบอกว่า เท่านี้ก็เรียบร้อย เลยนะไว้วัย”

“อะไรกันวะเนี่ย ทำไมเป็นแบบนี้ไปได้”

“จะรู้ไหม ฉันแค่ได้ยินพวกตำรวจพูดกัน”

“สายจูงสุนัขเป็นอาวุธจั้นหรือ”

“ตำรวจว่าแบบนั้น”

ตตีสึมิสับสนแล้วเริ่มคิดตาม ทำไมพวกตำรวจถึงพูดแบบนั้น แล้วก็แวบขึ้นมา นึกออกแล้ว “หรือว่า...”

“อะไร”

“สายจูงของเปโรมีสองเส้น แบบเดียวกันแต่คนละสี อันใหม่กับอันเก่า อันที่ใช้มาคงเป็นอันใหม่ ไม่ใช่อันที่ฉันเอากลับมา”

“อย่างนี้เอง งั้นก็อาจจะแบบนั้น แต่พวกตำรวจดูมั่นใจมาก เลยนะ ทำอะไรสักอย่างไม่ดีกว่าหรือ”

ถึงจะได้ยินแบบนี้ แต่ตตีสึมิไม่รู้ว่าจะต้องทำอย่างไร พอจนคำตอบ นามิคาวะก็ยื่นมือมาเหมือนจะขอกุญบ้าง ตตีสึมิจึงยื่นมือถือให้เงิบๆ

“นี่นามิคาวะนะ แล้วตอนนี้ตำรวจทำอะไรอยู่ ...จันว์ เข้าใจละ...เดี๋ยวฉันจะปรึกษากับวากิซากะแล้วตัดสินใจอีกที อ้อ มัตสึชิตะนายอย่าทำอะไรแผลงๆ ดีกว่า ...อ้อ ถ้ามีอะไรเพิ่มเติมก็บอกด้วยนะ” พูดจบแล้ว

วางสายไป นามิคาเวะมองทัตสึมิ “ดูเหมือนเรื่องตรวจค้นห้องพักจะเสร็จแล้ว แต่ตำรวจยังดูลาดเลาอยู่ คงคุ้มครองนายกลับไป”

“กลับไปตอนนี้ถูกจับแน่สินะ”

“ร้อยยี่สิบเปอร์เซ็นต์เลย” นามิคาเวะพินิจ “คงเลี่ยงไม่ได้ที่จะโดนจับข้อหาบุกรุก แต่สถานการณ์ตอนนี้ถ้าโดนคุมตัวน่าจะแย่ ก่อนอื่นเรื่องคดีฆ่าชิงทรัพย์ ต้องหาทางพิสูจน์ให้ได้ว่าบริสุทธิ์”

“ฉันไม่ได้ทำ” ทัตสึมิกมือกำหมัดสองข้าง

“ถ้าพูดแค่นี้แล้วจบก็คงไม่ต้องมีตำรวจ ทำไงก็ได้ ต้องยืนยันให้ได้ว่าวันนี้หายไปลานสกีชินเงสึโคเงินมา”

“ถึงนายจะบอกแบบนี้...” ทัตสึมินึกเรื่องที่ตัวเองทำ “ที่ลานสกีน่าจะมีกล้องวงจรปิดนะ จะถ่ายติดฉันไหม”

นามิคาเวะจ้องหน้าทัตสึมิ “นายคิดจะเดิมพันชีวิตตัวเองกับข้อมูลที่หวังพึ่งไม่ได้จนหรือ”

“เดิมพันชีวิตเลยอะ เรื่องใหญ่ขนาดนั้นเลย ”

“นายถูกสงสัยว่าฆ่าชิงทรัพย์นะเว้ย คนที่ต้องหมดอนาคตเพราะโดนยึดข้อหาคิดว่ามีกี่คนกัน อย่าพูดอะไรง่าย ๆ คิดหาวิธีพิสูจน์ตัวเองวันนี้ซะ เจอคนรู้จักที่ลานสกีไหม มีอะไรแบบนี้บ้างรีเปลา”

“ไม่มีหรอก” ตอนที่เอามือจับหน้าผากอยู่นั่นเอง ทัตสึมิเหมือนนึกอะไรได้

“ฮะ จริงสิ...”

“อะไร” นามิคาเวะโน้มตัวเข้ามาใกล้

“ไม่ใช่คนรู้จักหรอก แต่ตอนฉันเล่นทรีรันในป่า บังเอิญได้คุยกับนักเล่นสโนว์บอร์ดหญิงคนหนึ่งเข้า เธอเซลฟีไม่ค่อยถนัด ฉันเลยไปช่วยกดชัดเตอร์ให้”

นามิคาเวะถอนหายใจเฮือกใหญ่

“ทำไมไม่บอกให้มันเร็วกว่านี้ ถ้ามีพยานบุคคลก็สมบูรณ์แบบ รีบติดต่อเธอเลย”

“แต่ฉันไม่ได้ถามเบอร์ติดต่อ...”

นามิคาอะหน้าหมองในทันใด “แล้วชื่อล่ะ”

“ชื่อก็ไม่ได้ถาม... ก็ไม่คิดว่าจะเกิดเรื่องแบบนี้แหละ”

นามิคาอะกอดอกคิด “ไม่มีเบาะแสอะไรเลยเธอ”

“มีเบาะแสอย่างหนึ่ง เธอเล่นประจำอยู่ที่ลานสกีซาโตซาวะออนเซ็น”

“ซาโตซาวะออนเซ็น ที่จังหวัดนางาโนะ”

ทัตสึมิพยักหน้า

“ฟังดูไม่วันนี้ก็พຽ່งนี้คงกลับไปที่นี่ เธอเล่นสโนว์บอร์ดเก่งมาก ถ้าถามคนแถวนั้นอาจจะพอรู้อะไรบ้าง”

“จำน้ำได้ไหม”

“คิดว่าจำได้ ตอนถ่ายรูป ถอดแว่นกันลมออก ค่อนข้างสวยเลยล่ะ”

ดี นามิคาอะตบเข้าขาด

“หาตัวเธอซะ แผนที่ที่สุดตอนนี้คือหาตัวเธอเพื่อยืนยันความบริสุทธิ์ของนาย ไมล์ ต้องเรียกว่าไม่มีทางเลือกอื่นแล้ว”

“ที่ว่าหาตัวเธอนี้คือเมื่อไหร่”

หลังมองไปที่นาฬิกาปลุกแล้ว นามิคาอะก็ส่งสายตาแหลมคมมาทางทัตสึมิ

“ถ้าตำรวจสืบได้ว่าฉันเป็นเพื่อนสนิทนาย พวกตำรวจอาจมาที่นี่คืนนี้ก็ได้ ออกเดินทางตอนนี้เลยปลอดภัยกว่า”

“ตอนนี้ จะพักที่ไหนยังไม่รู้เลย”

“ของพรรคนั้นเดี๋ยวก็หาได้เองล่ะ เร็วเข้าเถอะ”

“เดี๋ยวก่อนสิ”

“อะไร”

“ฉันไม่มีเงิน”

“อ้าว!”

“ใช้เงินเก็บเกลี้ยงหมดแล้ว ค่าเช่าห้องยังต้องรอก่อนเลย”

นามิคาวะมองทัตสึมิด้วยสายตาเย็นชา “เงินซื้อตแล้วยังมีหน้าไปเล่นสกีอีก งานพิเศษก็ไม่ทำ แถมนี้ยังขับขึ้นทางด่วน”

“ก็ไม่ว่าหิมะดีๆ จะตกตอนไหนเมื่อไหร่เนี่ย ฤดูหนาวนี้เลยไม่ทำงานพิเศษ เดียวเริ่มงานบริษัทก็ไม่มีเวลามาเที่ยวเต็มทีแบบนี้แล้วด้วย”

“แล้วงานที่วานันนะ ดีไม่ดีจะจบเห่เอา” นามิคาวะใช้ฝ่ามือทำท่าเชือดคอ

ทัตสึมิเหงงหน้ามองเพดาน “ฝันร้ายชัดๆ”

“แล้วตอนนี้มีเท่าไร”

“เอ...” ทัตสึมิหยิบกระเป๋าสตางค์ออกมา ข้างในมีแค่ธนบัตรพันเยนไม่กี่ใบ

“เงินจะโอนเข้าอาทิตย์หน้า กะว่าน่าจะพอเอาตัวรอดได้จนถึงตอนนั้น ใครจะไปคิดว่าจะเกิดเรื่องแบบนี้”

นามิคาวะถอนหายใจเฮือกใหญ่ สิ้นน้ำละเหี่ยใจ

“เข้าใจละ เดียวฉันไปเป็นเพื่อนละกัน มานี้กุดตามหาผู้หญิงที่ไม่รู้แม้กระทั่งชื่อตามลำพังน่าจะลำบากอยู่”

“จริงเหวอ รอดไป คิดหนีบุญคุณนายแล้ว”

“ลานสกีซาโตซาวะออนเซ็นไซโหม ได้นิวาสภาพหิมะขึ้นชื่อเลยนี่ ใจก็อยากไปเล่นสักครั้ง แต่ไม่คิดเลยว่าต้องไปกันสภาพนี้”

ว่าแล้วนามิคาวะก็ลุกขึ้นยืน เปิดตู้เสื้อผ้า ในนั้นมีสโนว์บอร์ดลวดลายโดดเด่นฝังอยู่

7

นักศึกษาชายคนที่ห้าดูเหมือนจะอาศัยอยู่กับพ่อแม่ เพราะที่อยู่ไม่มีหมายเลขห้อง พอไปถึงก็พบว่าเป็นบ้านหรูสไตล์ยุโรปหลังใหญ่ บ้ายหน้าบ้านเขียนว่า “โคมาอิ” ดูเวลาที่นาฬิกาข้อมือเห็นว่าเลยสี่ทุ่มครึ่งไปแล้ว แม้คิดว่าไม่ใช่เวลาที่จะมาพบโดยไม่โทรศัพท์บอกกล่าวก่อน แต่โคะสึก็กดอินเตอร์โฟน

ครับ เสียงผู้ชายฟังดูระมัดระวังตัวอย่างเห็นได้ชัด

“ขอโทษที่ติดต่อมาเวลากลางคืนครับ ผมเป็นตำรวจ มีเรื่องอยากรจะสอบถามนิดหน่อยได้ไหมครับ”

“เอ เรื่องอะไรหรือครับ”

“ไม่ต้องเป็นห่วงครับ ไม่เกี่ยวกับบ้านคุณ แค่มีเรื่องอยากรถามลูกชายคุณนิดหน่อย”

“ลูกผม”

“ครับ ใช้เวลาไม่นาน”

ไม่มีเสียงตอบกลับ อินเตอร์โฟนดับไป สลักพับประตูก็เปิดออก ชายอายุราวหกสิบปรากฏตัวขึ้นในชุดเสื้อคลุม เขามาถึงตรงหน้าประตู โคะสึจึงให้ดูตราตำรวจ

“เชิญครับ” เจ้าของบ้านเปิดประตูให้ แต่สีหน้าเต็มไปด้วยความเคลือบแคลงใจ

ขอโทษครับ โคะสึลัดผ่านประตูเข้าไป

พอเข้าไปในบ้าน เขาตะโกนเรียกชื่อลูกชาย คนที่ลงมาจากชั้นสองคือหนุ่มแว่นผิวขาว

“คนนี่ตำรวจ” พ่อเอ่ยขึ้น “ดูเหมือนมีเรื่องอยากรถามแก” ชายหนุ่มไร้คำพูด กะพริบตาปริบๆ ด้วยที่ทำเป็นกังวล

คลิกสั่งซื้อได้ที่

@booktime

พูดคุยและติดตามข่าวสารผลงานของ อิงาชิโนะ เคโอะ ได้ที่

 DaifukuPUB

ชายชราคนหนึ่งถูกฆ่ารัดคอในบ้านของตัวเอง
หลักฐานทั้งหมดชี้ไปที่ วากิซากะ ทัทสึมิ
นักศึกษาหนุ่มมีสี ผู้กำลังเล่นสโนว์บอร์ดอยู่บนลานสกี

พยานเพียงคนเดียวคือหญิงสาวลึกลับที่บังเอิญพบกัน
กลางป่าท่ามกลางภูเขาหิมะอันขาวโพลน ตำรวจกำลังไล่ล่าเขา
ในเวลาที่เหลือเพียงน้อยนิด เขาต้องรีบตามหาเธอให้เจอ
การหลบหนีและไล่ล่าโดยมีอิสรภาพของตัวเองเป็นเดิมพัน
ได้เริ่มต้นแล้ว...

หนึ่งในนวนิยายแนวสืบสวนผจญภัยจาก “ซีรีส์เมืองหิมะ”
ของนักเขียนชื่อดังแห่งยุค

นิยายสืบสวน

www.booktime.co.th

กดลองอ่าน

@DaifukuPUB